

Z obsahu:

**Eucharistie,
pramen misijního
poslání Církve**

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
22. června 2000
- strana 2 -

**Plné znění
»Třetího fatimského
tajemství«**

- strana 2 -

Laik v Církvi

Reinhold Ortner
- strana 4 -

**Čerpáme sílu ze svátosti
manželství**

Alexa Gaspariová
- strana 6 -

**Orientace a praktiky
homosexuálních osob**

- strana 8 -

Cizoložství v předstihu

- strana 9 -

**P. Josef Bill - apoštol
dnešní doby**

- strana 11 -

**Žena - strážkyně
niternosti**

P. M. Dominik Philippe
- strana 12 -

»Pokud chcete umřít...«

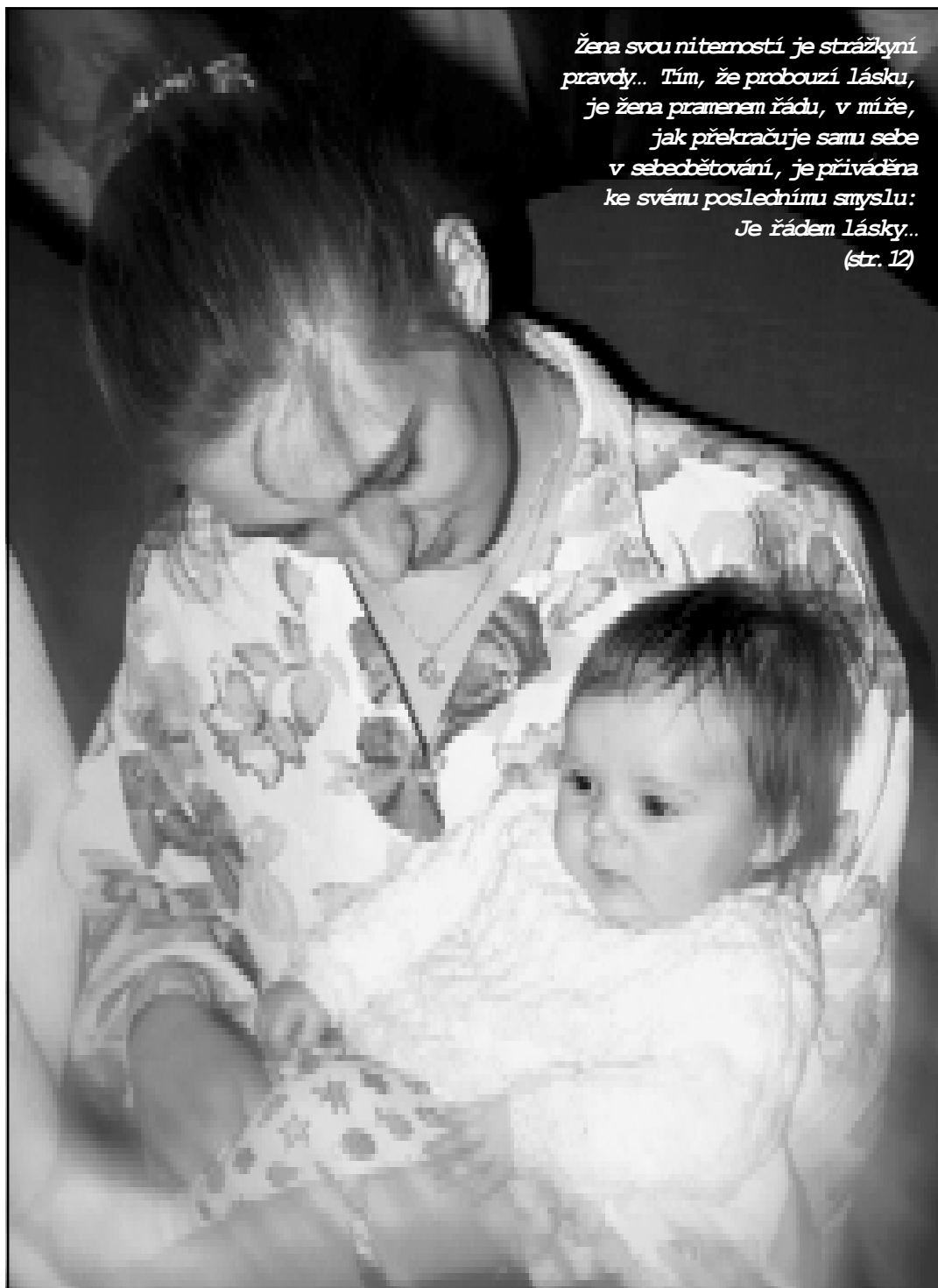
Bílá kronika...
- strana 13 -

**Dopis nemocným -
červenec 2000**

- strana 14 -

**Poezie jako duchovní
četba**

- strana 15 -

*Žena svou niterností je strážkyní
pravdy... Tím, že probouzí lásku,
je žena pramenem řádu, v míře,
jak překračuje samu sebe
v sebeobětování, je přiváděna
ke svému poslednímu smyslu:
Je řádem lásky...
(str. 12)*

Eucharistie, pramen misijního poslání Církve

»*Ježíš Kristus, jediný Spasitel světa, chléb nového života*«: to je heslo 47. mezinárodního eucharistického kongresu, který začal minulou nedělí a skončí příští nedělí při *Statio Orbis* na náměstí Svatého Petra.

Eucharistie – misijní svátost

Eucharistický kongres staví Eucharistii do centra Velkého jubilea Vtělení a ukazuje tak celou jeho duchovní, ekleziologickou a misijní hloubku. Církev i jednotliví věřící čerpají totiž právě z Eucharistie nezbytnou sílu, abymohli hlásat evangelium spásy všem lidem a vydávat o něm svědectví. Slavení Eucharistie, velikonoční svátosti našeho Pána, je **samo o sobě misijní událostí**, která přináší na svět úrodné semeno nového života.

Tuto misijní charakteristiku výslovně připomíná sv. Pavel v listu Korintánům: *Kdykoliv budete z tohoto chleba jíst a z tohoto kalicha pít, zvěstujete smrt Páně, dokud nepřijde* (1 Kor 11,26).

Církev přijímá tato slova v doxologii po proměňování. Eucharistie je **misijní svátost** nejen proto, že živí milost hlásání, ale také proto, že obsahuje sama v sobě princip a věčný pramen spásy pro všechny lidi. Slavení Eucharistie je proto nejvýznamnějším misijním činem, jaký může církevní společenství vložit do dějin světa.

Stolet přijaté dary

Každá mše končí misijním posláním: *ITE, MISSA EST!*, které vyzývá věřící, aby šli a hlásali zmrtvýchvstalého Krista v rodinách, v pracovních prostředích a ve společnosti na celém světě. Právě proto jsem vyzval věřící v listě *Dies Domini*, aby následovali příklad emauzských učedníků, kteří když poznali zmrtvýchvstalého Pána při lámání chleba (srov. Lk 24,30-

32), pocítili nezbytnost jít a rychle se podělit se všemi bratry o radost ze setkání s ním. (srov. tamtéž 45). *Nalámaný chléb* otevírá život křesťana a celého společenství, aby se rozdělili a darovali sebe za život světa (srov. Jan 6,51). Eucharistii je vlastní, že uskutečňuje neporušitelné spojení mezi **společenstvím a misijním posláním**, které činí z Církve svátost jednoty celého lidského rodu (IG 1).

Dnes je obzvláště nutné, aby z každého slavení Eucharistie si křesťanské společenství odnášelo vnitřní přesvědčení a duchovní sílu, **vyšlo samo ze sebe a otevřelo se pro jiná společenství, která jsou chudší** a potřebují podporu na poli evangelizace a misijní spolupráce, a podpořilo tak plodnou výměnu vzájemných darů, která obhacuje celou Církev.

Úkol pro všechny

Důležité je také **rozlišovat**, pokud jde o Eucharistii, **misijní povolání a služby**. Na příkladu prostého společenství v Antiochii, které se spojilo ke slavení památky Páně, je každé křesťanské společenství povoláno, aby naslouchalo Duchu a přijímalo jeho vnuknutí a vyhradilo pro misijní poslání nejlepší síly svých synů, poslaných s radostí do celého světa, a doprovázely je modlitbami a duchovní i materiální podporou, kterou potřebují (srov. Sk 13,1-3).

Eucharistie je taktéž **školou trvalé lásky, spravedlnosti a pokoje**, aby svět kolem byl obnoven v Kristu. Věřící čerpají z přítomnosti zmrtvýchvstalého odvahu, aby byli nositeli

solidarity a obnovy a angažovali se při změně struktur hříchu, do kterých zabředli jednotlivci, společenství a často i celé národy (srov. DD 73).

Škola sebeobětování

V této úvaze o misijním smyslu a obsahu Eucharistie nemůže nakonec chybět zmínka týkající se jednotlivých **misíonářů**, svědků víry a lásky ke Kristu, kteří se stali **mučedníky**. Ostatky mučedníků, které od pradávna byly ukládány pod oltáře, na kterých se slaví památka oběti přinesené za naše smíření, představují jasné znamení síly, která vychází z Kristovy oběti. Tato duchovní ener-

gie přivádí ty, kteří se sytí Tělem Páně, aby obětovali vlastní život za něho a za bratry tím, že darují sami sebe, je-li třeba, až k prolití krve.

Kéž Mezinárodní eucharistický kongres na přímělu Panny Marie, Matky Krista, který byl za nás obětován, oživí ve věřících vědmí misijního poslání, které pramení z účasti na Eucharistii. *Tělo, které se vydává, a krev, která se prolévá* (srov. Lk 22,19-20), představují nejvyšší kritérium, kterým se mají a musí řídit ve svém sebeobětování za spásu světa.

L'Osservatore Romano
22. června 2000

Mezititulky redakce Světla

Plné znění »Třetího fatimského tajemství«

»*J. M. J.*

Třetí část tajemství zjeveného 13. července 1917 v Cova di Iria-Fátima.

Piši z poslušnosti vůči Tobě, můj Bože, kterou mi ukládáš skrze Jeho Excelenci pana biskupa v Leiria a skrze Tvoji a moji Nejsvětější Matku.

Po dvou částech, které jsem již vyložila, viděly jsme po levém boku Naší Paní o něco výše Anděla, který měl v levé ruce ohnivý meč, z něhož sršely plameny, které, jak se zdálo, měly zapálit svět; ale uhasínaly při styku se září, která vyzářovala proti němu z pravé ruky Naší Paní: Anděl ukazoval pravou rukou na zemi a silným hlasem volal: POKÁNÍ, POKÁNÍ, POKÁNÍ! A viděly jsme v nesmírném světle, jakým je Bůh, „něco podobného, jako když se vidí osoby v zrcadle, když procházejí kolem něho“, Biskupa oděného v bílém šatě a „měly jsme tušení, že by to mohl být Svatý otec“. Různí jiní Biskupové, Kněží, řeholníci a řeholnice vystupovali na strmou horu, na jejímž vrcholu byl veliký Kříž z hrubých trámů z neodkorněného dubu; Svatý otec, dříve než tam dospěl, procházel vrávoravým krokem velkým polozbořeným městem a rozedřelý, sklíčen bolesti a smutkem se modlil za duše mrtvých, které při svém pochodu potkával; když dospěl na vrchol hory a padl na kolena u paty velkého Kříže, byl zabit skupinou vojáků, kteří na něho stříleli střelnými zbraněmi a šípy, a stejným způsobem zemřeli jeden za druhým Biskupové, Kněží, řeholníci a řeholnice a rozličné světské osoby, muži i ženy z různých tříd a postavení. Pod dvěma rameny Kříže byli dva Andělé s křišťálovými náobbami v rukou, do kterých sbírali krev Mučedníků a tou zavlažovali duše, které se blížily k Bohu.

Ty 3. ledna 1944«

Poznámka: Velká písmena byla zachována podle originálu.

Prorokem ve své vlasti

Zamyšlení nad nedělními
liturgickými texty

A byl jím kamenem úrazu

Zaujmi místo v nazaretské synagoze. Ježíš se vrací na místa, kde vyrůstal, aby zde poprvé vystoupil v roli Mesiáše.

Při předčítání úryvku z knihy proroka Izaiáše⁽¹⁾ Pán vynechal verš, který hovoří o Hospodinově pomstě nad pohany. Všimni si, jaké to u Nazaretských vyvolalo zklamání, když nezaznělo právě to, co tak rádi slyší. Dobře se poslouchají prorocství, která, jak se nám zdá, od nás nic nepožadují a jen slibují, že se Boží moc dorátí proti těm, kteří nás utlačují. Slova, která se týkají nás a staví nám před oči naši vlastní hříšnost, posloucháme spíše s nechutí a nelibostí.

Jak vidíš, ani Ježíšovi rodáci nemají chuť vykročit za práh svého sebeuspokojení a navyklé pohodlnosti. Jakmile dojde na nelichotivá slova, rázem ztrácejí chuť dále poslouchat. Mají svůj osvědčený způsob, jak se zachovat, aby se vyhnuli tomu, co neradi slyší: napadnou samého proroka a zpochybní jeho autoritu. Kdo dal tuto tesaři právo, aby k nám takto promlouval? Odkud se to v něm vzalo? Vždyť ho dobře známe!

Není to však troufalost, chtít Bohu předepisovat, kdo může či nemůže být ten, koho k nám chce poslat? Sníme si snad sami určovat podmínky, za jakých jsme ochotni pomyslet na své obrácení? Není přece rozhodující, kdo nás k němu vyzývá. Především nám musí záležet na tom, abychom správně rozpoznali a pochopili, co nám chce říct. Otázka, kterou si musíme položit, je především tato: Není to, co se dovídáme, varovné upozornění na svatou Boží vůli?

Podle čeho si vůbec troufáš usoudit, že si prorok příliš dovoluje a že je tedy třeba mu to dát na srozuměnou a přimět ho k mlčení? Vždyť podnět, který nabádá k zamyšlení nad vlastní hříšností, nemůžeš vůbec chápat jako nepřátelský. Pobuňuje tě, jako by prorok nebyl v právu, ale to, co v tobě takto bubnuje na poplach, je tvoje vlastní ješitnost, která se bojí sama o sebe, a právě její hlučné projevy jsou tím nejlepším důkazem, jak velice potřebuješ skutečné obrácení.

Pokorné srdce oddané Bohu si nikdy nemyslí, že dosáhlo takového stupně spravedlnosti, že už nemá, co by napravilo. Naopak, s vděčností přijímá každý podnět, který mu odhaluje a připomíná jeho ubohost, a vůbec mu nezáleží na tom, odkud a skrze koho právě přichází. Jsme náchylní si příliš

lichotit a nadržovat. Kdo však chce žít v pravdě sám se sebou, nebojí se kdejakého napomenutí a nepocituje potřebu stále se především obhajovat. Spíše se bojí sebeklamu pyšných, a proto nepřestává prosit svého Pána: *Chraň svého služebníka před zpusností, ať mě neovláche. Neboť kdo může poznat každé své pochybení? Očist' mě od chyb, které jsou mi skryty.*⁽²⁾

Kdo chce proroka umlčet, vždy si najde způsob, jak si to zdůvodnit. Ve skutečnosti za všemi možnými důvody je jen jeden jediný, proč jsou proroci tak často odmítáni. Sám Hospodin jej vyslovil zcela jasně, když řekl svému prorokovi: *Nebudu tě chtít poslechnout, protože nejsou ochotni poslechnout mne.*⁽³⁾ Proto boj se soudit proroka, abys v Božích očích neodsoudil sám sebe.

Na rozdíl od Nazaretských využij příležitosti učit se být pozorným a pokorným posluchačem. Potřebuješ tuto pokoru také proto, že jako příslušník Božího lidu i ty jsi povolán, aby ses podílel na prorockém poslání svého Pána. A on tě posílá, abys byl jeho prorokem právě v prostředí, kde i jeho přijímají tak neradi a tak neochotně: *ve své vlasti, u svých blízkých a ve svém domě.* Jakkoliv jsou to lidé nezkrtného srdce, *ať už poslechnou nebo ne, musí poznat, že prorok je mezi nimi.* Kdybys totiž nevydával i mezi svými věrohodné svědectví o tom, co ti bylo od Pána uloženo, budeš sám volán k odpovědnosti za jejich nepravost⁽⁴⁾. Jak se s tím vyrovnat?

Neboj se toho, že tě nebudou hned přijímat, že se dokonce pro někoho staneš kamenem úrazu. Podle Ježíšových slov s tím musíš počítat a nesnaž se jím ústupky zalichotit. Boj se jediného: *Abys nepřestal zůstat v pravdě a aby se tě nezmocňovala pycha.* Boj se toho, abys nehorlil pro svou vlastní vůli, jako by to byla vůle toho, který tě poslal. Neuplatňuj vůbec svou vlastní sílu. Ta není k ničemu, je jen na překážku skutečné Boží moci. Přijímej proto s vděčností od Boha i od lidí všechno, co ti připomíná, jak ty sám jsi slabý a zcela bezmocný. Tvá noha stane pevně teprve tehdy, až dosáhneš na dno své vlastní nicotnosti. Teprve tehdy budeš silný, a to nikoliv už silou svou, ale *Kristovou mocí.* Až jí už nic tvého nebude stát v cestě, *tím zřejměji se síla projeví ve slabosti.* Proto je ti jenom ku prospěchu, když *dosyta zakoušíš posměch sebejistých a pohrdání pyšných. Tvé oči ať hledí na Pána, dokud se nad námi nesmiluje.*⁽⁵⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Iz 61,1-2; ⁽²⁾ Ž 19,13; ⁽³⁾ Ez 3,7;

⁽⁴⁾ srov. Ez 2,18,20; ⁽⁵⁾ resp. žalm 123.

Liturgická čtení

1. čtení – Ez 2,2-5

Vešla do mě síla a postavila mě na nohy. Slyšel jsem, jak (Bůh) mluví ke mně a praví:

„Synu člověka! Já tě posílám k synům Izraele, k odpadlému národu, který ode mě odstoupil; oni i jejich otcové byli mi nevěrní až do dneška.

Jsou to lidé drzé tváře a zatvrzelého srdce, k nimž tě posílám.

Řekneš jim: Tak praví Pán, Hospodin! A oni – ať už poslechnou, nebo ne – je to vskutku vzpurné plemeno – musí poznat, že byl mezi nimi prorok.“

2. čtení – 2 Kor 12,7-10

Bratři! Abych se pro vznešenost zjevení nepyšnil, byl mi dán do těla osten, posel to satanův, aby mě bil do tváře. To proto, aby se mě nezmocňovala pycha. Kvůli tomu jsem třikrát prosil Pána, abymě toho zbavil. Ale on mi řekl: „Stačí ti moje milost, protože síla se tím zřejměji projeví ve slabosti.“

Velmi rád se tedy budu chlubit spíše svými slabostmi, aby na mně spočinula Kristova moc. Proto s radostí přijímám slabosti, příkoří, nouzi, pronásledování a úzkosti a snáším to pro Krista. Neboť když jsem slabý, právě tehdy jsem silný.

Evangelium – Mk 6,1-6

Ježíš šel do svého domova. Učedníci ho doprovázeli. Příští sobotu začal učit v synagoze. Mnoho lidí ho poslouchalo a říkali celí užasli: „Kde se to u něho vzalo? Jaká moudrost mu byla dána! A takové zázraky se dějí jeho rukama! Copak to není ten tesař, syn Mariin a příbuzný Jakubův, Josefův, Judův a Šimonův? A nežijí jeho příbuzné tady mezi námi?“ A pohoršovali se nad ním.

Ježíš jim řekl: „Nikde prorok neznamená tak málo jako ve své vlasti, u svých příbuzných a ve své rodině.“ A nemohl tam udělat žádný zázrak; jenom na několik málo nemocných lidí vložil ruce a uzdravil je. A divil se jejich nevěře. Ocházel pak okolní vesnice a učil.

Laik v Církvi

Vý jste světlo světa

Laici mají své místo v Církvi i v každodenním životě. Podle výpovědi 2. vatikánského koncilu je laikům vlastní především světský charakter. Správné pochopení úřadu a poslání laika pro 3. tisíciletí je obsah plný napětí. Laici jsou vystaveni skutečnostem světské společnosti a musí se s touto realitou vyrovnat. Jelikož v mnoha komplexních otázkách zašla společnost na pozice velmi vzdálené od Boha a narůstá intenzita protikřesťanských aktivit, nemohou se křesťanští laici uzavírat do ghetta. Musí napak vědomě hájit své stanovisko pomocí svobody a kritického odstupu ke společnosti.

Kdo jsou laici

Druhý vatikánský koncil definuje: »Sloven laik se označují všichni věřící křesťané mimo členy stavu duchovenského a stavu řeholního právně uznaného v Církvi. Jako věřící křesťané byli křtem přivtěleni ke Kristu a učiněni Božím lidem, a tak se stali svým způsobem účastnými Kristova úřadu kněžského, prorockého a královského a vykonávají svým podílem poslání celého křesťanského lidu v Církvi a ve světě.«

Laici jsou Církve

Papež Pius XII. řekl, že laici musí »nabývat stále hlubšího vědomí, že k Církvi nejen patří, ale že jsou Církve«. K tomu výslovně dodává, že toto »být Církve« se naplňuje a uskutečňuje pod »vedením papeže jakožto společné hlavy a pod vedením biskupů s ním spojených«.

Jak již bylo řečeno, laici stojí v silovém poli mezi povinnostmi a právy, které jim náleží na základě jejich příslušnosti k Církvi, a těmi, které od nich požaduje světská společnost. Ideální a smysluplné by bylo, kdyby existovalo integrující oplodnění společenských skutečností křesťanskou hodnotovou orientací. Je však důležité dobře tato pole pečlivě rozlišovat. Při tom je třeba dbát v trvalém sebekritickém pozorování, aby si křesťanské svědomí podrželo svou vedoucí roli. »Žádná lidská činnost, ani světská, nemů-

že být vyňata z Boží vlády.« Správné chápání této úlohy přivádí laiky »b první linie fronty života Církve«. Ta se tak stává »životním principem lidské společnosti«.

Úřad a poslání laiků

Věřící jsou křtem při vtělení ke Kristu a stali se Božím lidem, který má podíl na kněžském, prorockém a královském úřadě Krista. Z tohoto trojího vyznamenání vyplývá úkol uskutečňovat poslání Božího lidu v Církvi a ve světě. Laici mají podíl na Kristově královském úřadu, protože Kristus svou poslušností až k smrti daroval svým učedníkům dar královské svobody. Jako Duchem svatým pomazaný lid mají účast na kněžském úřadě Kristově a jsou tak povoláni a vyzbrojeni, aby přinášeli stále bohatší plody Ducha.

Co je úkolem laiků?

Poslání laiků ve světě má primárně dvojí dimenzi: jednu vnitřní a druhou vnější. Obě jsou konstitutivní a navzájem se doplňují. Ukazují při tom těžiště rozdílné síly. Primárně navenek obrácené působení spočívá v nasazení fyzických, psychických a duchovních sil ve službách evangelia ve veřejné oblasti. Primárně dovnitř orientované působení je působení ve skrytu. Vystupuje všude tam, kde se jedná o modlitby, oběti, odtřikání, kontemplaci, snášení obtíží a utrpení a sebedevzdání člo-

věka ve smyslu následování Krista a skrytého apoštolátu.

Každý laik naplňuje uvnitř obou dimenzí svůj osobní úkol. Ten vyrůstá z jeho jedinečné osobnosti, kterou je vybaven od Boha. To znamená, že individualita jednoho každého člověka představuje jak možnost, tak i hranice jeho poslání ve světě. Než se pokusíme rozvinout konkrétní úkoly v obou těchto dimenzích laického apoštolátu, musíme si ozřejmit existenciální fakt osbní individuality každého člověka.

Osobní individualita každého člověka

Každý člověk je stvořen Bohem jako osoba. Jeho život se vyznačuje osobitostí, tzn. každý člověk je rozumná jedinečná bytost, která má svou duši. Na základě této osobitosti mají všichni lidé před Bohem stejnou důstojnost, stejný cíl a stejné věčné určení svého existenciálního bytí. Světové poslání křesťana se určuje především ze vztahu tvora k jeho Stvořiteli a může najít své naplnění podle přikázání našeho Pána v tom, že roste v lásce k Bohu a k bližním.

Každý člověk prožívá sám sebe v rámci všeobecně platné a všech lidí se týkající osobitosti, ale také v rámci své jedinečné individuality. Ta se skládá především z jeho osbní »životní vybavenosti«, kterou jej obdaril Bůh. Sem spadají fyzické, psychické a kognitivní schopnosti. Ve vazbě na prostředí se tak vyvíjí v nadání a dovednosti. Rozvoj individuality závisí na prostředí člověka, ve kterém se zrodil a ve kterém vyrůstá: na jeho rodině, sociologickém okolí, politických a společenských podmínkách, klimatických poměrech, historické situaci dějinného vývoje a tím i na dané situaci v Církvi. Konečně k tomu přistupují osbní možnosti, jaké člověk v průběhu dosavadního života získal nebo jaké ještě získá, jeho pozice v povolání, jeho

vědecké, politické a kulturní postavení a vliv.

Podle míry těchto individuálních existenciálních předpokladů a omezení vyrůstá pro každého laika specifický úkol být svědkem a nástrojem poslání Církve. V tomto smyslu vystupuje každý v míře těch darů, jaké mu chtěl Kristus dát.

Povolání skrze Krista a Církve

V rámci a silou této darované a rozvinuté individuální osobitosti mají laici spravovat a řídit »časné věci« a hlásat tak Boží království. Každý laik je povolán Bohem, aby plnil svěřenou úlohu právě na tom místě, kam je postaven. Při poznávání tohoto poslání se dává věst »duchem evangelia« a působí svým způsobem zevnitř jako »kvas k posvěcení světa«. »V záři víry, naděje a lásky« hlásá Krista svědectvím svého života. Prosvěcuje a pořádá všechny časné věci, s nimiž je během svého života svázán, a to tak, aby se vždy daly a rozvíjely podle Krista a sloužily ke chvále Stvořitele a Vykupitele.

Laici jsou konfrontováni především s rodinným a společenským životem. Přitom jsou povoláni, aby se přičiňovali ze všech sil... »vznést Církve a její neustálé posvěcování«. Každý jednotlivec prožívá sám sebe spolu s ostatními jako příslušník Božího lidu vedeného jednou Hlavou.

Evangelizace prostřednictvím svědectví a příkladu života laiků se zakládá na jejich prorockém poslání. K tomu však přistupuje i aktivní hlásání slova. Úkol apoštolátu získávají všichni věřící od Boha »křtem a biřmováním. Proto mají povinnost a právo jednotlivě nebo společně ve sdruženích usilovat o to, aby všichni lidé na celé zemi poznali a přijali božské poselství spásy«. Často se laikům lépe daří hlásat evangelium určitým skupinám lidí. Zkušenosti také ukazují, že apošto-

lát pastýřů bez laiků »zpravidla nedosahuje plného účinku«. Proto je tato úloha laiků v naší době stále odpovědnější.

2. vatikánský koncil říká: Kristus vykonává svůj prorocký úřad nejen skrze hierarchii, ale také prostřednictvím laiků. Kristus je nasazuje jako svědky a »vybavuje je smyslem pro víru a milostí slova«. Proto mají laici účast také na prorockém úřadu Kristově. Tato prorocká služba vedla vždy k rozlišování duchů. Vyvolává totiž také odpor. Sílu pro duchovní střety může křesťan získávat z nevyčerpatelného zdroje »rozhovoru s Bohem«.

Potřeba nových iniciativ

Iniciativy laiků jsou pro život Církve v tomto světě nevyhnutelné. Je nutné se jich ujmout, kdykoliv »je třeba objevit a navrhout prostředky, jimiž by požadavky křesťanského učení a života pronikly do sociálních, politických a hospodářských skutečností«. Právě dnes potřebuje náš svět »odvahy mnoha mužů a žen«, aby zvládli tuto odpovědnou úlohu.

Soustředění na oblasti úkolů

K bližšímu určení apoštolátu laiků ve světě se nabízí myšlenkový model soustředěných úkolů a cílových oblastí, při kterých se zvětšují a rozšiřují stále více zralost, schopnost, vhléd a vyzrálý úsudek o možnostech působení: od rodiny k malým sociálním skupinám (sousedství a okruh bydliště), k obci, farnosti, místní církvi a konečně státu, světu a světové církvi. V rámci těchto soustředěných okruhů nachází laik ty oblasti, které se nabízejí k naplnění jeho úkolů.

Primární působení zaměřené navenek

Veřejné svědectví pro Boha. Každé veřejné svědectví, které věřící křesťan podává, ať už jde např. o společnou mod-

litbu a adoraci, vzdávání díky a chval Bohu, vystupování za respektování Božích práv, vůle a přikázání na veřejnosti, obsahuje současně působení příkladem, který výmluvně hovoří o Boží lásce. »Exempla trahunt« (příklady táhnou).

Již sama účast na eucharistické oběti a život podle evangelia vydávají svědectví o Bohu. V rámci úkolů obracejících naši pozornost k bližním otevírá velké spektrum možností při prokazování skutků bliženské lásky. Dalšími projevy sociálně angažovaného působení je prosazování sociální spravedlnosti a respektování důstojnosti každého člověka, nedotknutelnosti práva na život, múnulovnosti a zlepšování životních podmínek. Při přijímání rodičovského poslání se aktualizuje v manželství a křesťanské výchově dětí zvláštním způsobem poslání laiků na »posvěcení světa«. Důležitá je především plná osobní angažovanost ve službě milosrdné lásky k bližním.

Různé veřejné služby. Laici se mohou cítit povoláni ke spolupráci s pastýři a mohou být k ní výslovně povoláni. Každý »podle milostí a darů, které mu Pán daroval,« může zastávat různé přiměřené funkce. Velké úkoly se nabízejí při uplatnění odbornosti ve službách Církve, při katechetickém vzdělávání, při aktivitách ve sdělovacích prostředcích, v tisku, rozhlasu, televizi a na internetu, v duchu základních křesťanských hodnot.

Primární přínos ve vnitřní oblasti

Aktivita v tichu. Úkol laiků v Církvi, pokud jde o závažnost, by neměl být určován především a pouze vnějšími aktivitami. Křesťansko-katolické povolání, následování Krista a evangelizace se uskutečňují vždy také v tiché modlitbě, adoraci, v odevzdaném snášení utrpení, nemoci a nouze. Takové spíše tiché aktivity jsou pro Církev

nezbytné a přednášejí její záležitosti přímo před Boží tvář. Obtíže života s nimi spojené, »jsou-li konány v Duchu a snášeny tpeřlivě, stávají se duchovními obětni Bohu milými skrze Ježíše Krista a jsou zbožně přinášeny Otci zároveň s obětí těla Páně při slavení Eucharistie«. Takto i laici zasvěčují Bohu svět, když všude jednájí svatě jako Boží ctitelé.

Kontemplace. V převládajícím smýšlení, které staví do popředí jen vnější aktivity, management, organizace, zasedání, kongresy, diskuse a aktivity jak politicko-sociálního, tak církevního vývoje, mohou se zdát některým lidem duchovně-pasivní aktivity jako »neúčinné«. Nevidí za nimi žádné bezprostřední materiální nebo funkcionální výsledky. Kontemplace a mystické odevzdání jeví se jim přímo jako zpátečnický neúčinný a pohoršující. Ale nepůsobí modlitba plná víry a důvěry, tiché smírné sebeobětování »malých duší«, eucharistická adorace milujících srdcí před skrytým Spasitelem více než různé tiskoviny a nekonečné diskuse a konference?

Modlitba je autenticky křesťanské poslání a úkol. V modlitbě spočívá síla našeho vztahu

ke světu. Tichá nebo společná modlitba v různých jejích formách uschopňuje laiky k autentickému plnění jejich úkolů a stává se sama školou apoštolátu, ať už jde o účast na eucharistické oběti, na adoraci před svatostánkem, o tiché ponoření v Bohu a v Písmu svatém.

Láskyplné sebeobětování Bohu. Přijetí obětí a odříkání z lásky k Bohu a k bližním, tpeřlivé snášení utrpení, nemoci a bolestí, láskyplné sebeobětování představují ve skutečnosti po staletí církevních dějin nejvyšší formu poslání křesťanů, které jako »kvas« přispívá zevnitř k posvěcení světa. To všechno není vůbec žádný útěk do ghetta nebo čisté niternosti, nýbrž právě všepřesahující naplnění světového poslání laiků v Církvi.

Velké věci se musí vymodlit, a největším úkolem je právě posvěcení světa. Ježíš sám se často odebral do samoty, aby se pohroužil do modlitby, postu, aby v utrpení přinášel smír, a to všechno z lásky k nám. V následování našeho Pána nemůže věřící procházet kolem tohoto příkladu nezúčastněně.

Der Feils 6/2000

Překlad-ra-

Věřící, a ještě konkrétněji laici, stojí vpřední linii života církve; jejich prostřednictvím je církev životním principem lidské společnosti. Proto musí mít zvláště oni stále hlubší vědomí, že nejen patří k církvi, ale že jsou církvi, to jest společenstvím věřících na zemi pod vedením papeže jako společné hlavy a biskupů s ním spojených. Oni jsou církev.

Pius XII., projev 20. února 1946

Protože je vlastní laickému stavu žít uprostřed světa a světských záležitostí, jsou laici povoláni k tomu, aby rozehrívání křesťanským duchem působili apoštolovsky ve světě jako kvas.

(KKC 940)

Díky svému královskému poslání mají laici moc zvítězit v sobě samých i ve světě nad vládou hříchu sebezáporem a svatostí svého života.

(KKC 943)

Zvláště rodiče se podílejí na službě posvěcování svým manželským životem v křesťanském duchu a křesťanskou výchovou dětí.

(KKC 902)

Čerpáme sílu ze svátosti manželství

O docela běžném životě matky velké rodiny

Setkali jsme se v Paray le Monial při mezinárodním setkání duchovní obnovy. Mluvíly jsme spolu o jedné polehčí přestávce, protože Izabelin den je vyplněn organizační prací a péčí o vlastní děti. Přesto z ní vyznačuje velký klid, veselost a uvolněnost. Vypráví mi, že zdaleka nepatří od dětství do takového prostředí, jaké je zde. Do 15 let znala kostely jen zvenčí. Uměla siice rozeznat románský od gotického, ale nikdy nebyla na mši, neobstalo se jí žádného náboženského vzdělání a nevěděla, jak se dělá znamení kříže ani jak se modlí Otčenáš.

Až jednoho dne upoutal její zvědavost nápis, který sněhoval k místu setkání jedné modlitební skupiny. »Vstoupila jsem tam a viděla jsem, jak tu sedí skupina mladých. Jeden přečetl úryvek z evangelia. Pak každý řekl, co jej na tom zaujalo. A náhle jsem věděla: To, co zde přečetli, je skutečně pravda: Bůh existuje, On žije a miluje nás.« Bylo to jako jediným úderem, tak je ještě dnes přesvědčena, že víra jí byla darována.

Příští den jde ve své třídě za spolužákem, o kterém ví, že je věřící. »Říká se, že jsi věřící,« řekne mu. »Ano, to souhlasí,« odpověděl. »Dobře, vysvětlí mi, co se musí dělat, abychom věřili v Boha.« Podíval se na ni udiveně. Nakonec ji zavedl ještě týž den na její první mši svatou.

Po mši měla spoustu otázek: Proč kněz zvedá hostii? Co je to vůbec hostie? Co je znamení kříže a proč se dělá? Co je to žalm? »Tak jsem přišla na to, že mi nikdo nemůže dát správné vysvětlení, jako kdyby nevěděli, co se ve mně odehrává. Šokovalo mě, že oni už znají Boha tak dlouho.«

Izabela zajde za jedním knězem a popíše mu svou situaci. Všechno se jí líbí, ale potřebuje někoho, kdo by jí všechno vysvětlil. Kněz jí připravuje na první svaté přijímání, které jí podá již za dva týdny. Dnes si myslí, že to byla příliš krátká příprava, ale také si myslí: »Věla jsem příliš velkou žízeň a chtěla jsem se rychle napít. Tak jsem rychle poznala Boha a Ježíše v Eucharistii. Pak jsem šla na

duchovní obnovu, abych lépe poznala církev.«

První dva roky prožívala tak velkou vnitřní radost navenek působící, že »v mých očích nemohlo nic klesnout. Od toho okamžiku, co jsem přijala Ježíše, byla moje tvář jeden úsměv. Od ucha k uchu.« Tento jas si uchovala dodnes, po 19 letech. To je to, co mě na ní okamžitě zaujalo.

Ještě dnes lehce udivena mi vypráví: »Dlouho jsem byla šokovaná, že křesťané nepřijímají Eucharistii plní úžasu a radostné vděčnosti. Jaké je to pro vás štěstí, že vaše žízeň po Kristu byla utišena již v dětství. Jste si toho vůbec vědmi? Jistě, jistě, odpovídali mi, ale jejich odpověď nezněla příliš přesvědčivě.«

Její objevem byl tedy Ježíš, Boží láska a později církev. »Při duchovní obnově jsem si uvědomila, jak velice nás církev miluje, jak důležité je slovo papeže. I když to, co říká, se mnohým zdá příliš vzdálené od všedního dne, je to ve skutečnosti našemu životu velice blízké.«

Když mi nyní dále vypráví, září ještě více. V den jejího obrácení, na cestě k první eucharistické slavnosti ve Stiegenhausu potká mladého muže... A bylo to jako v kině: Láska na první pohled u obou. »Jako na rozkaz jsme oba zůstali stát a dívali se na sebe. A skutečně: Tehdy jsem potkala svého muže.«

Tento mladý muž, kterého potkala těsně přede mší, ji následuje do kostela a sedne si

vedle ní. I při dalších mších sedává vedle ní a jednoho dne se jí zeptá, zda ji smí doprovodit domů. Zůstávají nerozdělitelní a za dva roky se zasnoubí.

Nerohodli se, že budou hned žít spolu jako většina jejich přátel (i když její budoucí muž měl již své postavení). »Nechtěla jsem, aby si mě vyzkoušel jako auto. Buď si mě vezme hned pro celý život, nebo budeme ještě čekat. Nechtěla jsem žádné zkoušení, zda to „klapne“.

Ostatně jaký by to mělo smysl? Dnes po 14 letech už nikdo z nás není stejný jako tehdy. Z mnoha důvodů jsme se změnili. Kdyby byl před 14 lety zjistil, že to klapne, nebyla by to žádná záruka pro pozdější dobu. Mohl se stejně dobře mýlit.« Vdala se za Didiera ve dvaceti letech. »Tehdy jsme čekali již dost dlouho,« konstatuje.

Od počátku je pro oba důležitá modlitba. Při hledání modlitební skupiny narazí na společenství Emanuel. »Zpočátku nám to připadalo zvláštní, trochu komické, nevyvážené. Jednoho dne jsme si uvědomili, že tito lidé všechno to, co dělají, berou vážně. Že Boha skutečně integrovali do svého života. Rok jsme chodili pravidelně na jejich setkání. Po tomto roce jsme se zúčastnili na konci týdne jejich společenství a vstoupili jsme do něho. Od té doby jezdíme každé léto do Paray le Monial, který je pro nás srdcem společenství. Nebyli jsme tu jen jednou, když se narodila naše dvojčata.«

Na otázku, kolik má dětí, odpověděla: »Šest.« Tak plně dynamiky a vitality, jak tu přede mnou sedí, bych jí neháda-la šest dětí. Šest také nebylo plánováno. Původně chtěli tři, které se také záhy dostavily. Klárka je dnes 10, Petrovi 8 a Vincenci 5 let.

»Když třetímu byly dva roky, váhali jsme ještě s dalším dítětem. Můj muž je učitel s ne příliš velkým příjmem, ale má relativně mnoho času, kterým může disponovat. Já jsem musela po třetím dítěti opět pracovat na půl úvazku, jinak by to bylo pro nás finančně velmi obtížné. Nejdříve jsem z toho byla velmi nešťastná.«

Tam, kde pracuje, nevěděla od počátku žádné tajemství se svou vírou. A tak se stalo, že již v první den se jí kolegyně ptá na radu ve své manželské krizi. Příští den se ptá jeden kolega, co se musí udělat, aby mohl dát pokřtít své dítě. A tak to jde dál. Mnohdy může kolegům pomoci v jejich životních situacích. Lidé k ní chovají důvěru. A tak se vyplatí být s nimi v práci, protože se domnívá, že i zde má úkol, který je třeba splnit.

Má nyní přes to přijmout čtvrté dítě? »Ten rok jsme jeli do Lurd. U jeskyně jsem měla v modlitbě dojem, že by nebylo rozumné mít ještě jedno dítě, i když by to bylo uskutečnitelné.« Když to později řekla svému muži, nevěděla, že je už opět těhotná. A brzy se ukázalo, že se jedná o dvojčata.

Když se to dověděla, byla zoufalá a jde do kostela, aby svěřila Bohu svou starost i svou rozmrzelost. »Řekla jsem mu: Je tolik žen, které ze zdravotních důvodů mohou jen jednou otěhotnět, a tak by si přály dvojčata. Proč dáváš dvojčata právě mně? Pro mě to bude příliš.«

Kněz, kterému se svěřila, jí radí, aby se nejořivě ukličnila. A to se jí podaří. Pojechou získá důvěru k Božímu záměru. Těhotenství proběhne bez problémů. Děti se narodí v sed-

mém měsíci. Jedno z děvčátek musí na intenzivní stanici do inkubátoru, jeho zdraví je v nebezpečí.

Lékař se domnívá, že musí utišit její strach: »Nedělejte si starosti.« Odpoví mu i ke svému vlastnímu úžasu: »Já si nedělám vůbec žádné starosti.«

Mně vysvětluje: »Já jsem skutečně čerpala sílu ze svátosti manželství, ze síly, kterou nám Bůh přislíbil, že bude při nás v životě stát tak, abychom mohli děti přijímat takové, jaké přijdou. Zdravé, nebo nemocné. Myslela jsem si: Bůh ví, že se narodila předčasně, že jedno je v nebezpečí. A on zná i moje síly.« Po pěti dnech byla denuška mimo nebezpečí.

Dětem je mezi tím dva a půl roku a jsou zdravé. S úsměvem říká: »A protože to všechno šlo tak dobře, dostali jsme ještě šesté dítě. Malého Timotea, kterému je právě šest měsíců.«

V těhotenství s tímto šestým dítětem však dostala virovou hepatitidu. Lékař doporučuje potrat, domnívá se, že dítě bude jistě duševně a tělesně postižené, povede »život o zelenině«, jak ironicky poznamenává. Navrhuje vyšetření plodové vody, i když by v případě tělesného nebo duševního poškození nebyl žádný zákrok v mateřském lůně možný. Izabela to odmítá.

Lékaři dále naléhají, domnívají se, že se bude moci snáze rozhodnout pro potrat. »Ne,« odpovídá, »to by vůbec nepomohlo mně, jenom vám. Mně pomůže jenom modlitba, hodně spánku a síly, abych mohla dítě přijmout takové, jaké bude.«

Ve skutečnosti tentokrát vlastně nevěří, že bude mít dost síly přijmout šesté, a to postižené dítě. Ale důvěřuje znovu v sílu Boží pomoci a soustřeďuje se až do konce těhotenství na každodenní úkoly, na své děti a čeká. Obdivuhodně dobře spala, domnívá se. Konečně je dítě na světě bez jakéhokoliv poškození!

Jak to teď klapě se šesti dětmi? »Ne že by někdy nebyly nějaké problémy, ale všechno jsme velmi dobře zorganizovali. To prostě musí být, aby nezavládl chaos. Když organizace někdy neklape, protože přijde něco neočekávaného, nějaká návštěva, problém, naléhavá záležitost nebo rozhovor s jedním z dětí, naučili jsme se zvládat všechno v klidu, abychom nedovolili nastoupit stresu.« A skutečně, dělá to tak, jak říkala: klidně, nadměrně radostně, temperamentně, velice vyrovnaně.

Jsou spolu již čtrnáct let. Bez modlitby, bez vedení Pannou Marií a bez síly, kterou jako manželský pár dostali přislíbenou od Boha, především v těžkých obdobích, si Izabela vůbec nemůžeme představit jejich život.

A co pro ně znamená společenství? »Rozhodujeme se každý rok znovu pro společenství. Není to společenství, které je lepší nebo méně dobré než nějaké jiné v katolické církvi. Pro nás je to ale místo, které nám Bůh vybral, kde nás chce mít, abychom sloužili jeho Církvi.

V čem spočívá tato služba, ptám se jí. »Teď v létě zde organizujeme opatrování dětí ve věku 0 až po mládežnický věk.« Ví, že je zde několik set dětí, o které je třeba pečovat. »Nepřijde při tom rodina zkrátka?« »Děti jsou zde s námi. S manželem pro sebe ovšem zde v Paray mnoho času nemáme, to je pravda.

Ale společná práce nás přesto spojuje. Víme o sobě navzájem a v tom nejdůležitějším jsme spojeni, protože oba sloužíme Pánu. Čím více zde můžeme dělat pro Boha a pro druhé, to vím z vlastní zkušenosti, tím více jsme spojeni navzájem. Naše láska jednoho k druhému tím roste. Je to úžasné. Je to čas naší rodiny u Pána.«

Během roku se opět budou modlit, vyprávět ve školách před mládeží o lásce a sexualitě... »V rámci společenství

Poselství Královny míru

*Drahé děti,
dnes vás zvou k modlitbě. Kdo se modlí, nebojí se budoucnosti. Děti moje, nezapomeňte: já jsem s vámi a všechny vás miluji. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu.*

*Mežugorje 25. 6. 2000,
den 19. výročí mežugorských zjevení*

„Mějte odvahu, já jsem přemohl svět!“

Nebojte se! Pontifikát Jana Pavla II. byl poznamenán tímto pokynem, jakož i celé biblické dějiny, kde každá Boží intervence je doprovázena jedním „neboj se“. Toto povzbuzení signalizuje Boží působení v dějinách, kde Boží člověk se nachází uprostřed boje, který se mu jeví jako nesnadný, ano, předem ztracený, ale jehož vyústění nedělá pochybností.

Ježíš řekne svým učedníkům: „Mějte odvahu, já jsem přemohl svět.“

Strach je první emoce, která sama o sobě není špatná, vždyť umožňuje mobilizaci sil k útěku, k protiútokům nebo i k nehybnosti, než přejde v nebezpečí. Ale když není opodstatněn, strach znamená povážlivou ztrátu energie, odcizení a demobilizaci našich sil. Ten, kdo se cítí v bezpečí ve svém terénu, nemusí tuto emoci zakusit. Nuže, náš „terén“, to je intimita s Bohem, naše obydlí je Srdce Ježíšovo a Neposkvrněné Srdce Mariino. Z toho plyne, proč je nám nezbytná modlitba: Abychom zůstávali v důvěře a v neochvějně jistotě, že nic nás nemůže odloučit od Boží lásky. Jistě, budoucnost se jeví hrozná jako vojsko srovnané k boji i jako ta bouře na moři, při níž Ježíš na zádi lodi spal (Mk 4, 35-41). Ale vložme svou víru a naději v Boha, který bude bojovat za nás, v jeho Duchu, který je Pánem času i dějin.

Maria je útočištěm a hradbou pro své děti.

Bratr Efraim k poselství Královny míru 25. 6. 2000

Emanuel jedeme nyní na týden na Pobřeží slonoviny, abychom hovořili před mládeží a manželskými páry: o manželství, o důvěře v Boží pomoc, o sexualitě.« Již minulý rok byli v Africe v Gabunu.

Také jejich farář ví o tomto sympatickém manželském páru, který bydlí nedaleko Paríže. Když jsou v nějakém manželství problémy, při kterých může pomoci rada jiného páru, pošle ty dva k Didierovi a Izabele.

Angažují se také v přípravě na manželství. Po svatbě zvou novomanžele do modlitebních skupin společenství. Protože Izabela je přesvědčena: Bez modlitby nejde vůbec nic. S modlitbou jde ale velmi mnoho, konečně sama už díky modlitbě ledacos zvládla a mohla si při šesti dětech zachovat klid, vyrovnanost, dynamiku a připravenost být tu pro druhé.

*Vision 2000 5/69
Přeložil -Iš-*

Orientace a praktiky homosexuálních osob

V projevech Svatého otce Jana Pavla II. a ve společné modlitbě v den smíření 12. března někteří lidé postrádali zmluvu o některých kategoriích omluv podle jejich vlastní citlivosti.

Tato opomenutí se měla týkat osob některých kulturních hnutí minulosti nebo osob současných sdružení, která jsou přednětém diskriminace a nespravedlnosti.

Zvláštní důraz byl položen na osoby homosexuálního zaměření, možná také vzhledem ke snaze obsažené v poslední rezoluci evropského parlamentu, která vyzývá členské státy Unie, aby uznaly de facto svazky homosexuálních osob. Ve skutečnosti měla tato rezoluce pro mnohé národy charakter »ratifikace« a »uznání« toho, co již dříve rozhodly příslušné parlamenty. Při této příležitosti byly oprášený »staré manýry« obviňování národů, které tak nečinily, z kulturní a dočasně zastalosti.

Ještě závažnější byla dovinění vůči katolické církvi, která vždy pokládala homosexuální praktiky za deviaci proti přírodě a důstojnosti lidské osoby a proti pravé autentické lásce, kterou Bůh vložil do srdce kaž-

dě lidské bytosti. Právě pro tento trvalý a neústupný postoj očekávali teoretici legalizované homosexuality, že církev při slavení dne odpuštění zařadí mezi hříchy také chování vůči homosexuálním osobám. A ani komentář jednoho katolického týdeníku nepřispěl k vysvětlení pojetí tohoto bodu.

Vzhledem ke skutečnosti, která byla jednomyslně přijata, že seznam vin je pouze indikativní, nikdo nemůže nutit církev, aby učinila veřejné vyznání všech vin, kterých se dopustil někdo, kdo nese jméno křesťan. Navíc není možno směřovat ve jménu pravdy to, co lze přičíst pouze jednotlivci, a to, co se týká instituce. Konečně není možno zaměřovat to, co je tendence a chování neslučitelné s vírou, s tím, co je naopak specifické pro důstojnost lidské osoby; to, co je pravda, a to, co je její popření.

V katolické církvi existuje základní rozlišení mezi osobou a jejími činy, jejím praktickým

chováním. To je známe všem studujícím morálky. Takové rozlišení, které je dosaženo v evangelích (srovnejme Ježíšovo chování k cizoložnici), je zdůrazňováno také v dnešní době, a pokud jde o některé otázky etické povahy, ty byly přednětém intenzivních debat. Všem stačí připomenout nauku Jana XXIII. o rozlišení mezi chybným a mylným; prvního, jelikož je to osoba, je třeba milovat a pomáhat mu, aby rostl v lidskosti a ve svobodě; to druhé, jelikož je popřením pravdy, je třeba vždy zavrhnout, protože porušuje spravedlnost a právo.

Princip, který formuloval papež Jan XXIII., byl přijat Druhým vatikánským koncilem a následně Pavlem VI. a Janem Pavlem II. Na základě tohoto principu vypracovala pokoncilní církev strategii dobrého samaritána, který chová úctu k osobě, k jakékoliv osobě, aniž by při tom tato strategie přistupovala na jakýkoliv kompromis s etickou deviací nebo chybným chováním.

Tento princip byl uplatněn při hodnocení homosexuality, když se vymohla jako sociálně relevantní fenomén a její teoretici ji chtěli povýšit na jurisdikční kategorii, i když se ve světle evangelia jedná o morální nepořádek.

Otázkou se zabýval přímo Jan Pavel II. od chvíle, kdy evropský parlament schválil rezoluci ve prospěch legalizace homosexuality. Ve vystoupení 20. února 1994 papež potvrdil, že jakkoliv je nutno hájit homosexuální osoby proti nespravedlivé diskriminaci, není morálně přípustné »právně legalizovat homosexuální praktiky«. Jan Pavel II. znovu potvrdil tutéž nauku následujícího 19. června a zahrnul do toho také téma svazku mezi homosexuálními osobami, jehož schválení vážně popírá instituci rodiny, základ celé společnosti.

Ještě dříve než Jan Pavel II. se zabývala Kongregace pro nauku víry vysvětlením z 29. pro-

since 1975 týkajícím se některých etických otázek sexuality a následně je vyjádřila v dopise biskupům katolické církve o pastorační péči o homosexuální osoby z 1. října 1986. V roce 1983 jednala na toto téma také Kongregace pro katolickou výchovu. Učení církve je shrnuto v Katechismu katolické církve (čl. 2357-2359), ve kterém se zavrhnou homosexuální praktiky a vytyčují se pastorační směry již dříve obsažené v dokumentech učitelského úřadu. Pro pohodlí lektorů uvádíme některé úryvky.

»Tradice vždy prohlašovala, že homosexuální praktiky jsou vnitřně nezřízené. Oponují přirozenému zákonu. Odlučují pohlavní úkon od předávání života. Nejsou plodem pravého citového a sexuálního vzájemného doplňování. V žádném případě nemohou být schvalovány.«

Pokud jde o homosexuální osoby, Katechismus katolické církve specifikuje, že jsou povolány k čistotě a že je třeba je přijímat s úctou, soucitem a jennocitem. Je třeba se vyhnout jakémukoliv náznaku nespravedlivé diskriminace. Takové osoby jsou povolány naplnit vůli Boží ve svém životě, a jsou-li křesťany, spojit těžkosti, s nimiž se mohou setkat v důsledku svého stavu, s obětí Pána na kříži.

Pokud jde o činnost inkvizičních tribunálů, přehání se, ať už v dobré víře nebo záměrně, když se jim přičítají oběti z řad homosexuálů. Jak ukázalo sympozium o inkvizici ve dnech 28. až 31. října 1998, jehož akta byla publikována, kategorie homosexuálních osob nebyla předmětem pozornosti inkvizičních tribunálů.

Toto upřesnění nemá být omluvou nedůstojných metod a zneužití, jakých se v rozporu s evangeliem kdykoliv dopustil.

Gino Conetti

L'Osservatore Romano
8. dubna 2000

Tradice, opírající se o Písmo svaté, které představuje homosexuální vztahy jako velkou mravní spoušť, vždy prohlašovala, že homosexuální úkony jsou vnitřně nezřízené. Oponují přirozenému zákonu. Odlučují pohlavní úkon od předávání života. Nejsou plodem opravdového citového a pohlavního doplňování se. V žádném případě nemohou být schvalovány.

Nezanedbatelný počet mužů a žen má vrozené homosexuální sklony. Ti si nevolí svůj homosexuální stav; pro většinu z nich je to zkouška. Proto mají být přijímáni s úctou, soucitem a jennocitem. Vůči nim je třeba se vyhnout jakémukoliv náznaku nespravedlivé diskriminace. Takové osoby jsou povolány naplnit Boží vůli ve svém životě, a jsou-li křesťany, spojit těžkosti, s nimiž se mohou setkat v důsledku svého stavu, s obětí Pána na kříži.

Homosexuální osoby jsou povolány k čistotě. Skrze ctnost sebeovládání, jež vychovává k vnitřní svobodě, často skrze podporu nezištného přátelství, modlitbu a svátostnou milost mohou a mají se postupně a rozhodně přibližovat ke křesťanské dokonalosti. (KKC 2357, 2358, 2359)

Cizoložství v předstihu

Sexuální vztahy před manželstvím

Sexualita a láska se vyvíjejí ve spojitosti s velmi složitým individuálním a sociálním zráním celé osobnosti a nepotřebují k tomu žádný navozený sexuálně specifický trénink.

Každý člověk potřebuje ke svému zrání čas. Proces zrání se týká tělesné, psychické a duševní oblasti existenciální podstaty lidské bytosti. Sexualita se rozvíjí a uskutečňuje ve všech třech oblastech. Je to především láska, která k plnosti svého zrání potřebuje harmonické pronikání tělesného, psychického a duševního prožívání.

Předčasné sexuální zážitky narušují sexuální zráním. Protože však lidská sexualita se vždy vztahuje k celé lidské bytosti, zabráňuje nezdařené sexuální zráním vyžívání celé bytosti. Často je pak takováto nevyzrálá příčina ztroskotání partnerských vztahů.

Zkušenosti z manželského poradenství potvrzují, že předmanželské sexuální vztahy ztěžují volbu správného partnera. Takové vztahy jsou většinou velmi silné a při sexuálním setkávání se překračuje práh studu a dochází převážně k nekritickému hodnocení partnera. Naplněné tělesné spojení podvazuje svobodu volby vzhledem k budoucímu partnerovi a v záplavě citů a pudovosti. »Láska je slepá,« říká přísloví. Přesněji by mělo být řečeno: »Tělesné sexuální vztahy zraňují slepotou a neschopností rozvažovat.«

Láska je určena k tomu, aby utvářela, posilovala a prohlubovala souměřitelnost a pouto mezi mužem a ženou. To je důležité i v zájmu dětí, které z tohoto spojení dvou vycházejí.

Takové utváření pouta je smysluplné teprve tehdy, když muž a žena se již pevně rozhodli, že zůstanou a setrvávají spolu »v dobrém i zlém«. Je to důležitě

té pro trvalost manželské vzájemnosti a ta je opět velmi důležitá pro vývoj dětí.

Předmanželské tělesné vztahy navozují rovněž postoje nepřátelské vůči dítěti anebo se zde přinejmenším lehkomyšlně zachází se svazkem lásky a věrnosti, který zajišťuje bezpečí pozdějšího manželství a rodiny.

Počet ztroskotaných manželství a rozpadlých rodin v současné době stoupá souběžně s rostoucím počtem dětí s poruchami chování. To je jasné znamení, že nedbání na přirozený mravní řád v sexuální oblasti má pro člověka i pro společnost bolestné následky.

Je pouze jeden bod, od kterého zamilovaní s bezpečnou jistotou vědí, že budou spolu sdílet celý život: to je okamžik, kdy před Boží tváří uzavřou příslušnou společenskou smlouvu se všemi náležitostmi. Před tím nikdo, a především mladý člověk, neví, zda partner, se kterým se pohlavně styká, se stane jeho manželem. Je proto zcela logické, že si člověk rezervuje a uchovává dar sexuálního spojení jen pro toho, s nímž s jistotou vstoupil do manželského svazku a s nímž chce budovat darované manželství ve stabilní jistotě, duševním zdraví k blahu rodiny a dětí.

Ještě něco: Intimní známosti a vztahy před manželstvím mají vždy za následek snížení hodnoty jedinečnosti manželství. Zkušenosti potvrzují, že taková polovičatá úroveň vztahů trvá pak i v manželství. Není možné ji odstranit z paněti a představ. Představuje v manželském vztahu větší či menší nušivý faktor. »Předmanželské styky nejsou nic jiného než cizoložství před manželstvím,« řekla mi jednou jedna studentka.

Není možné se na zkoušku narodit. Ani žít nelze pokusně.

Umírání si také nemůžeme vyzkoušet. Ani milovat není možno na zkoušku. Vyzkoušet, zda se člověk hodí? A ruku na srdce, co by se tu nemělo hodit? Lékařské poznatky nám potvrzují, že muž a žena se k sobě vždy hodí, pokud odhlédneme od zcela zvláštních ojedinelých případů.

Je zde také otázka, zda je možno člověka, kterému říkáme, že jej milujeme, stavět na roveň pračce nebo motorce, kterou si chceme vyzkoušet, zda také technicky funguje.

Pravou lásku není možno vyhlásit, ona spíše znamená hlubokou důvěru, přijetí a odvalu v srdci. Výšiny a hlubiny, těžkosti a obtíže, starosti a rozčarování, ale také radosti, krásné pocity štěstí, které přináší život, nemohou být předmanželsky »vyzkoušeny« ani povrchně navozeny. Pravá láska se osvědčí a ukáže teprve tehdy,

když se stane manželstvím a rodinou s dětmi, v jejichž zájmu je třeba pak unět překonávat bouře života.

Láska potřebuje důvěru. Láska potřebuje opravdovost. »Od lidí, kteří svou sexualitu před manželstvím zpřístupňují, není možno očekávat, že se po sňatku jako zázrakem změní,« řekla mi jedna lékařka.

Předmanželské a mimomanželské sexuální vztahy znamenají znevažování svátosti manželství a Božích přikázání. Vůči stále více se šířícímu sexuálnímu nepořádku bychom měli výrazně zpřesnit své křesťanské mravní svědění.

Pravdou není to, co většína společnosti pokládá za správné. Křesťané musejí ve shodě s Boží pravdou mít odvahu plavat proti proudu všeobecného trendu zveřejňování mínění. Respektování lásky, manželství a Božích přikázání jsou tou pravou zatěžkávací zkouškou.

-lebe- 45/2000

Překlad-ra-

Čistá osoba uchovává všechny síly života a lásky, které jsou v ní, neobtěně. Taková integrita zabezpečuje jednotu osoby; vzpírá se každému chování, které by ji zraňovalo. Nepřipouští ani dvojí život, ani dvojsmyslnou řeč.

Čistota vyžaduje, aby se člověk naučil ovládat; to je škola lidské svobody. Alternativa je zřejmá: buď člověk poručí svým vášním a dosáhne pokoje, anebo se dá jimi zotročit a stane se nešťastným. Důstojnost člověka vyžaduje, aby jednal podle vědomé a svobodné volby, to znamená hýbán a podněcován z ni tra osobním přesvědčením, a ne ze slepého vnitřního popudu nebo pouze z vnějšího donucení. Těto důstojnosti člověk dosahuje tím, že se osvobozuje od každého zajetí vášní, směřuje ke svému cíli svobodnou volbou dobra a účinně a s vynálezavou příčinlivostí si obstarává vhodné prostředky. Kdo chce zůstat věrný svým křesťanským slibům a obolávat pokusem, bude se starat o to, aby používal k tomu přiměřených prostředků, jako jsou: sebepoznání, asketická cvičení vhodná pro situace, do nichž se dostává, poslušnost Božích přikázání, úkony mravních ctností a věrnost v modlitbě. Čistota nás soustředí a znovu nás přivede k oné jednotě, kterou jsme ztratili, když jsme se rozptílili.

Čistota představuje svrchovaně osobní úkol; zahrnuje také kulturní úsilí, protože pokrok lidské osoby a rozvoj společnosti na sobě vzájemně souvisí. Čistota předpokládá respektování osobních práv, zvláště práva na informace a výchovu, respektující mravní a duchovní stránky lidského života.

(KKC 2338, 2339, 2340, 2344)

I dnes se platí krví – II.

VESNICE BEZ SPASITELE

Celá rozzářená ukazovala Marietta sošku rodičům a sourozencům, když se vrátili v polech z pole.

„Od kohos ji dostala?“ zeptal se jí otec Luigi Goretti, statný muž, na jehož tváři zanechala stopy těžká práce a velká strádání.

„Alessandro mi ji daroval,“ odpovědělo děvče s radostí.

„Nepřeji si, abys od něho přijímala dárky,“ řekl otec a hluboká vráska protala jeho čelo. „Zanes mu zpátky tu sošku.“

„Toho nádherného anděla mu zase vrátit?“ koktalo děvče a tisklo svůj malý poklad k sobě.

„Jdělej, co říká tatínek,“ pokynula jí paní Assunta, její matka, když u ní Marietta hledala pohledem pomoc. „Nic si z toho nedělej, stejně mu chybí nuka,“ těšil ji Angelo, starší bratr.

„Až jednou půjdu do Nettuna, přinesu ti ještě krásnějšího anděla.“

Mariettina tvářička, ještě před chvílí zruměnělá radostí, byla teď smrtelně bleďá. Protože ale věděla, že rodiče nesnášeli odporování, šla naproti k Serenelliům a zaklepala na Alessandrovy dveře.

Tak byl zahlobán do svých ušmudlaných sešitů, že úplně přeslechl jemné zaklepání, a proto zmateně vyskočil, když před ním Marietta stanula a se vzlykáním říkala:

„Tatínek si přeje, abych ti toho anděla strážného vrátila.“

„No ovšem, to jsem si mohl myslet. Hrdý pan Luigi Goretti si nenechá nic dávat od vyhozeného námořníka.“

„Tatínek není pyšný,“ popírala dívka předhůzku, „a co poručí, to je správné. Ale vid, ty dbáš na vnuknutí anděla strážného?“

„Co ty víš, já se musím starat o pěknějšího anděla,“ usklíbil se mladík.

„Ten tě bude jistě chránit, abys nedělal nic zlého,“ dodala vážně malá.

„Postav ho tam na prádelník,“ zamručel Alessandro. S jakousi posvátnou uctivostí to udělala. Pak se trochu nesněle rozhlédla po pokojíku, na jehož stěnách měl mladý Serenelli špendlíky připíchnuté celé množství závadných obrázků vystříhaných z časopisů.

„Ani trochu se mi nelíbí, co sis tu vyvěsil,“ kývala zápomě hlavou a s uzarděním dodala: „Myslím, že na něco takového se člověk nemá ani dívat. Sundej ty špatné obrázky.“

„Nemusíš si je prohlížet,“ odvětil Alessandro a hlasitě se chechtal.

Dívka se už chystala opustit pokojík, ve dveřích se však ještě obrátila k němu slovy:

„Včera jsi nebyl na růženci, ale dnes večer přijdeš, že?“

„Uvidíme.“

„Ne, jistě! Přijdeš, že?“

„No, tak dobře, přijdu,“ přikývl nerad.

„Můžete také už přijít k dědu,“ rozloučila se Marietta.

„Tys tam byla nějak dlouho,“ řekl otec, když se dívčina vrátila ob místnosti, „nechci, aby ses tam zdržovala déle, než je nezbytně nutné, rozumělas?“

„Ano, tatínku,“ odpověděla poslušně Marietta.

„Tak, a teď budeme jíst,“ pokynul Goretti. Děti se posadily kolem velkého kuchyňského stolu, usebraně prosily o Boží požehnání a pak jim matka dávala na talíře polentu. To už vcházeli oba Serenelliové.

„Už zas to prokleté žrádlo,“ vybuchl starý Serenelli, když paní Assunta přinesla jídlo. „Copak nedokážete dát na stůl něco jiného?“

„Jen klid, sousede, zítra bude rizoto,“ odpověděla s ženskou tpeřlivostí.

„Rýže nebo kukuřice, to je pořád jedno,“ bnučel starý sedlák a zasedl i se svým synem za

stůl. Oba udělali něco jako kříž, chvílku mumlali něco nesrozumitelného, pak se přezěhnali asi tak, jako by zaháněli komára, a s chroumou chutí se pustili do jídla. Při dodě se téměř nemluvalo. Starý dal jen několik příkazů pro odpolední práci. Alessandro jen mlčky přikývl.

Také otec Goretti toho mnoho u stolu nenamluvil. Když však skončili děkovnou modlitbu, povídal si s dětmi, zatímco matka kmla mlékem z láhve malou Gegii, která se v koléboce prboudila.

„Maminko, smím?“ přitulila se Marietta k ní s prosebným pohledem.

„Ale nevylej to,“ napomínala jí paní Assunta a ještě chvíli se dívala, jak desetiletá dává sestřičce pít z láhve s viditelnou radostí ve tváři.

Sotva pomínil nejostřejší polední žár, vydali se všichni Gorettiové zase na pole. Tak uplynul den bez nějakého velkého odpočívání. Večer po jídle se modlili společně růženec a Marietta předříkávala. Byla tak ráda, že na večerní pobožnosti byl také Alessandro. Starý Serenelli povykoval jako obvykle ve své světnici.

Když už byly děti v posteli, obrátila se paní Assunta na manžela: „Nebylo to trochu přísné, žes nedopřál Mariettě tu sošku. Měla z ní takovou radost.“

Luigi, který právě dělal topírko k nové sekeře, zvedl hlavu a řekl: „S oběma Serenelliiovými nechci mít nic společného kromě práce.“

„Starý, pravda, má své chyby,“ namítala žena, „ale na Alessandra si vlastně nemůžeš naříkat. Je zdvořilý, ochotný, pije a kleje jen málo, každou neděli chodí do kostela a každé dva měsíce ke svátostem. Opravdu nechápu, co mu můžeš vytýkat.“

„Nemůže se podívat člověku přímo do očí,“ odvětil muž a nechal klesnout rž. „Ten klacek se nic dobrého mezi námořníky nenaučil, má vždycky tajnosti,

a čím má ověšeny stěny, víš sama.“

„Baže vím, také se mi to nelíbí,“ povzddechla si Assunta, „tolikrát jsemmu to vytýkala, ale to je hned skoro hrubý. Chybí mu dobré vychování. Víš přece, že Alessandro svou matku téměř nepoznal, tak brzo umřela. Pak začal starý pít a sám nosí všelijaké špatné časopisy a knihy domů, a tak je čte mladý se stejnou vášnivostí jako táta.“

„Věř, nikdy jsem neměl chut jít do Concy,“ povzdychl si otec. „Mám pořád pocit, jako by nám všem tu hrozilo neštěstí, v této vesnici bez spasitele.“

Hezkou chvíli seděli oba mlčky, zatímco muž dokončoval svou práci na topírku a žena přišívala novou záplatu na Angelův kabátek.

„Tak ty myslíš, že jsem na děti příliš přísný,“ začal konečně muž mluvit, „ale mne neopouští vědomí, že je musím chránit před velkým nebezpečím. A co máme my dva kromě svých dětí?“

„Máš pravdu,“ dodala paní Assunta pohnutě, „a sám víš, že ti před dětmi nikdy neodporuji, ba naopak schvaluji, co nařizuješ. Ale s tím andělem, to bylo přece jen trochu kruté. Marietta kvůli tomu v posteli tolik plakala.“

„Marietta je hodné a dobré dítě,“ řekl Luigi, „bylo mi vždy jasné, že v ní nám dobrý Bůh zvlášť požehnal. Avšak je tak důvěřivá, bez jakékoliv zlé myšlenky, že mne to nutí, abych ji zcela zvlášť ochraňoval.“

„Ale ten anděl strážný by jí zcela jistě nepřinesl žádnou škodu,“ trvala na svém žena stále ještě s jemnou výčitkou. Luigi tiše odpověděl.

„Snad mi nerozumíš, ale já nechci, aby se naše dítě modlilo před soškou, kterou jí darovaly nečisté ruce. – Ale raději půjdeme spát. Zítra musíme časně vstávat, a já ti nevím, v posledních dnech se necítím nějak dobře.“

P. Josef Bill – apoštol dnešní doby

Není to dávno, co nás zamoutila zpráva o úmrtí charismatického apoštola P. Tardiffa. Tím větší může být naše radost při četbě následujících řádků, které posílá jeden benediktinský mnich z Ugandy. Píše nám o P. Josefu Billovi.

Pater Bill se narodil v roce 1925 v Kerale v jižní Indii. Roku 1958 byl vysvěcen na kněze a vstoupil do řádu vincentinů, kde působil jako převor. V roce 1976 utrpěl dva infarkty, které jej téměř stály život. Zúčastnil se charismatických exercicií a Ježíš jej uzdravil. Lékaři po speciálních vyšetřeních dospěli k závěru, že jeho srdce je velmi silné a zdravé. Odjel do Ameriky, kde začal po mnoha modlitbách uzdravovat lidi.

Vrátil se s velkou radostí do Indie a začal zde pořádat exercicie. Jeho exercicií se účastnilo až 2 000 lidí, mezi nimi i hinduisté a muslimové. Svě evangelizační a uzdravovací působení uskutečnil v mnoha zemích. Úkolem těchto exercicií je pomáhat lidem v jejich životě, aby přinášeli plody Ducha svatého. Co nám stojí v cestě, jaké bludné postoje a myšlenky nás spoutávají? Kde potřebujeme uzdravení, ale také obrácení a obnovu? Proč křesťané tak málo vyzařují radost a přitažlivou sílu? Proč jsou naše kostely často prázdné? P. Bill nám chce pomoci při naší duchovní obnově. V současné době bydlí v Keni (Afrika) a pořádá exercicie na různých místech černého kontinentu.

Co lidi přivádí do nadšení, je prostý 72letý kněz řádu sv. Vincence. Na pozvání biskupské konference tři týdny pořádal exercicie a mše sv. s uzdravováním, které šly tisícům

► „Tak zůstaň ráno v posteli,“ starala se Assunta. Ale Luigi jen s úsměvem zakroutil hlavou.

„Ano, a pak budu vykládat, že se vyhýbám práci.“

„Tak tedy ve jménu Páně,“ povzdýchla si žena.

Pokračování

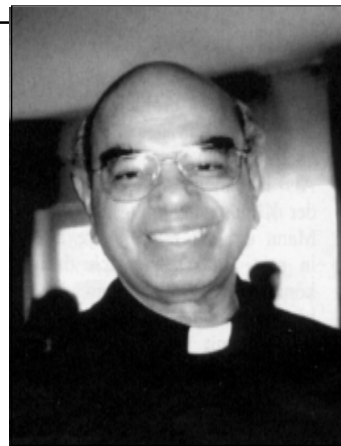
a tisícům účastníků přímo pod kůží. On sám je zcela nenáročný. Opustil Ugandu jen s docela malou příruční taškou a přijel do Tanzánie. Kdo sám někdy dával exercicie, ví, jak může být za několik týdnů vypumpovaný. Tento kněz začíná v neděli ráno týdenní kurz, mnoho se postí, málo spí a staví zcela jen na pomoci Ducha svatého, kterého ustavičně vzývá. Koná čtyři přednášky denně a prosté, ale zcela praktické návody víry. Mezi přednáškami je k dispozici pro zpověď nebo osobní rozhovory. Dvakrát týdně koná bohoslužbu s uzdravováním.

První uzavřený kurz pořádal pro více než 600 kněží, sester a bratří. Skončil v neděli ráno a večer začal další pro „pouze“ 350 účastníků. Opět celý týden. Pak následoval další kurz pro všechny. Jeden náš student teologie jej navštívil a kurz na něho velice zapůsobil, jako už dříve na jiné sestry a kněze. Ne všichni účastníci tam byli celý týden. Někteří se totiž připojili dodatečně především v souvislosti s uzdravováním, které vyprošovali pro sebe nebo pro své příbuzné. Účastnili se i křesťané jiných vyznání a také muslimové. Kurz se konal pod širým nebem na prostranství, které vidělo smrt ugandských mučedníků. Na konci týdne bylo prostranství černé od návštěvníků. Mnozí byli uzdraveni. Mnozí zde zanechali své brýle, protože je už nepotřebovali, odkládali své berle a invalidní vozíky. Náš bratr Benedikt seděl za jedním 18letým mladým mužem, který od dvou let nemohl vyslovit ani jedno slovo. Během bohoslužby byl uzdraven a začal zpívat písně spolu s přítomnými. Jeden muslim, který přijel na invalidním vozíku, byl uzdraven a chtěl být

pokřtěn. Tyto zprávy se vyrovnají úžasným zprávám, které známe ze Skutků apoštolů. Když otec odchází na pokoj nebo k přednášce, tlačí se lidé k němu, snaží se ho dotknout, aby byli uzdraveni. Mnozí lidé, včetně kardinála z Kampaly, to pokládají za nové Letnice. Při tom P. Bill je všechno, jen ne blouznivec. Bere za slovo pouze Boha a Bibli. On sám měl dva infarkty a byl uzdraven na těle i na duši. Od té doby začal denně číst Bibli a bere Ježíšovo poselství doslova. Počal na postižené lidi svolávat Ducha svatého a mnozí byli uzdraveni. Ví, že i nemoc a kříž jsou cesty, jak působit dobro mezi lidmi. Podmínky a předpoklady pro uzdravení, které uvádí, jsou velmi prosté a jsou zcela v duchu Bible. Jde o růst lásky. Láska je uzdravení a působí uzdravení. Kdo hřeší proti lásce a mluví špatně o druhých, ničí sám sebe. Kdo chce být uzdraven, musí nejdříve sám sebe »uklidit«, musí obstát rozehřešení ve zpovědnici a mít pevné předsevzetí již nehřešit a vrátit se do otcovského domu. Jako další pomoc uvádí otec almužnu. Kdo takto věří a je připraven připustit všechno, co se s ním stane, ať už to bude nemoc, nebo uzdravení, ten si stojí »správně«.

P. Bill má pouze dva taláry, jedno pyžamo, jeden pár sandálů, jedny hodinky a samozřejmě Bibli. Jeho kázání, jakkoliv jsou lidem k srdci, nejsou nic nového a vůbec ne senzáčního. To všechno známe již po staletí v tradici Církve. Jde jen o to, abychom správně věřili skutečné se všemi praktickými důsledky.

V jednom kurzu požadoval ode všech shromážděných, aby odložili všechny kouzelné před-

P. Josef Bill

měty, náramky a amulety, protože tyto předněty překážejí příchodu Ducha svatého. Někteří se styděli a neodložili své šňůry. Otec se začal třást, jako by tyto předněty cítil, a vyzval ještě s větším důrazem, aby je všichni odložili, až byly odloženy úplně všechny.

Když bratr Benedikt šel za ním do jeho pokoje k rozhovoru, viděl v pokoji prádelní koše plné dopisů, ve kterých pisatelé převážně prosili o uzdravení pro sebe nebo pro příbuzné. P. Bill se pokorně modlí za prosebníky a doporučuje je Bohu. To nejdůležitější nejsou zázraky, které se stanou před očima všech, nýbrž prostota a síla víry. Tento muž přivedl mnohé opět ke skutečnosti, kterou sice známe z Bible, ale se kterou jsme neměli odvahu zcela počítat v životě, totiž že Bůh a Duch svatý působí i dnes, ne pouze tehdy. Uzdravení jsou jen průvodní jevy, aby se skutečná síla Ducha stala viditelnou právě v našem lidsky zařízeném a zdánlivě rozumném světě.

Nevím, co se stane, jestliže v příštím roce opět přijde do Ugandy, jistě budu přicházet lidé ještě ve větších zástupech, anebo to bude jako za Ježíšovy doby, kdy jeho apoštolové pronásledovali a křižovali?

Letos bude pořádat v Tasmánii kurz pro 2 000 kněží. Pak pojedou do Ameriky. Na svých 72 let vůbec nevypadá. Tomádo Ducha svatého. Jiskru tohoto života přeji nám všem.

Podle Leben 5/2000

Překlad – IŠ

Žena – strážkyně niternosti

O přednostech ženy

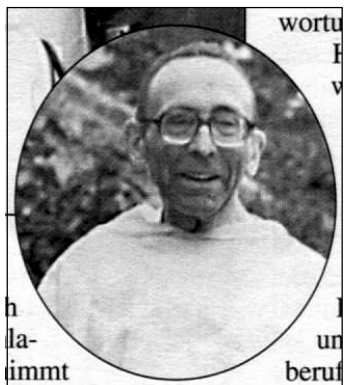
Jeden z nejvýznamnějších současných teologů se vyjadřuje k postavení ženy v řádu stvoření

Za jaký řád je žena odpovědná?

P. Philippe: Abychom správně pochopili, co je podle Božího plánu povolání ženy, musíme si přečíst počátek knihy Genesis. V první zprávě o stvoření stojí muž a žena na jejím konci, jsou stvořeni jako Boží obraz (Gn 1,27), rovni si v důstojnosti a nadřazeni všemu stvoření, které mají spravovat. Druhá zpráva o stvoření obsahuje jedno upřesnění: *Bůh Hospodin učinil ženu z žebra, které vyňal z muže (Gn 2,22)*. Žena je tedy nejposledněji stvořená bytost ze všeho stvoření.

My však víme: Co stojí na konci »historie vzniku«, stává se prvním ze zorného úhlu moudrosti.

Žena je pramenem lásky. Vidíme to v rodinném životě. Je

to její láska jakožto manželky a matky, která střeží jednotu a tečypokoj rodiny. Jistě, někdy mohou být role zaměněny, ale převážně je to žena, která oživuje a znovu probouzí manželskou lásku, tak nějak jako dřevo přiložené do krbu: plamen zahoří, zasvítí, zmizí, aby znovu vzplanul. Je to žena, kdo hoří a neúnavně probouzí lásku.

Církevní Otcové stavějí do světa čin Bůha, který jako chirurg utváří Evu z Adamova boku. Otcové zdůrazňují původ ženy a konstatují, že ani nevyškočila z hlavy, pak by byla pou-

ze pracovní kolegyně, ani nebyla vzata z ruky, pak by byla jen služkou. Žena je vzata z mužova boku, z jeho srdce. To je její základní identita, její nejvládnější důstojnost. Tím, že probouzí lásku, je žena pramenem řádu, a v míře, jak překračuje samu sebe v sebedobrotě, je přiváděna ke svému poslednímu smyslu: Je řádem lásky.

Není žena nejdříve pramenem života ve své mateřské roli?

P. Philippe: Neznačil bych ji za pramen života ve vlastním slova smyslu. Ona spolupůsobí při vzniku života spolu se svým mužem, ale také spolu s Bohem, což se často neuznává nebo přehlíží. Když žena počne, dává zárodku kapitál dědičných vloh: rodinnou dědičnost po otci a po matce. Přenáší na něho vlohy a z toho hlediska je »materiální příčinou«. Bůh naproti tomu tvoří duchovní duši a je tedy, filozoficky řečeno, »formální příčinou«: *Bůh vdechl do jeho nozder dech života (Gn 2,7)*. Duše si přisvojí soubor vloh, vezme je na sebe a pozvedne je k důstojnosti osoby »stvořené podle Božího obrazu«. I když neznáme přesný okamžik, ve kterém je duše stvořena, zdá se mi důležité, aby materiální příčina a formální příčina byly rozlišeny a správně přiřazeny: materiální je podřízena oné formální. Toto rozlišení dovoluje upřesnit a zdůraznit roli matky, neboť jí přísluší mnohem více důstojnosti než jako pouhé biologické funkci. Plochostí je současně paměť a strážkyně rodinné tradice a stává se Boží spolupracovnicí: *»Získala jsem muže od Hospodina« (Gn 4,1)*, řekla Eva.

Může dojít ke konkurenci mezi manželskou a mateřskou láskou?

P. Philippe: Jestliže je žena správnou manželkou, pak je také pravou matkou. Miluje-li muže v sebedobrotě, bude to dělat také jako matka. Když rozdmýchává mužovu lásku, pak je pochopitelné, že bude rozvíjet také srdce a intelekt svých dětí. Krok za krokem je bude orientovat k pravým hodnotám. Hodnotám, které mohou přispět k jejich zblouznění a dozrání. Bude je chránit před svody a pokušeními, které mohou od této cesty odvádět. Bude odhadovat některé zábrany ve vývoji a některé aktivní překážky. Bude také umět ve správný okamžik odstoupit, aby mladý člověk našel svou pravou autonomii a převzal svým způsobem svou odpovědnost.

Jedná-li se o skutečně křesťanskou matku, bude schopna vyústit ještě dřívější povolání. Upozorňuje na to Svatý otec v Listu kněžím k Zelenému čtvrtku: *»Kolik z nás kněží děkuje za své povolání své matce!«*

Je to matka, kdo vede dítě k jeho štěstí. Je-li pravda, že její přítomnost je tím významnější, čím je dítě mladší, což vyžaduje také určité sebezapření ze strany muže, pak se v mládí tyto role mění a stává se důležitější role otce. On otevírá cestu navenek.

Jestliže se jedná o skutečně duchovní manželkou lásku, která žije ze sebezapření, pak se každý z nich v pravý čas ujme své úlohy. Není to velká zvláštnost lásky, že jeden druhému umí dát přednost?

Existuje specificky ženská inteligence?

P. Philippe: Od své přirozenosti má žena bližší vztah k tomu, co je konkrétní, a to jí propůjčuje větší citlivost a větší úctu k tělu, než je tomu u muže.

Snad je to také důsledek její zranitelnosti. Muž snáze tíhne k tomu, využít své tělo k sebenasytění a prožití potěšení. To vidíme zvláště zřetelně u souťeží, kdy je pro něho dobrý každý lék, který zvyšuje výkon, aniž by při tom dbal na následky. Normálně má žena bdělejší a jemnější smysl pro tělo. Když však následuje muže, aby získala v jeho oblasti pozici, dělá to hůře než muž, a stává se spíše sokyní než společnicí. Žena není vůči muži ani podřazená, ani se podle něho neřídí. Aby byla jeho družkou a pomocnicí, jeho »socii« (jak to vyjadřovali teologové ve středověku), potřebuje dokonale rozvinutou a vzájemně uznávanou autonomii, při čemž je třeba zachovat doezřetnost.

Často si sestra vezme za vzor staršího bratra a při tom zapomíná, že se tím zřídka vývojových možností, které patří k jejímu rozvoji a v pravý čas přispívají k rovnováze a sociálnímu míru. Svou schopností přiklonit se ke konkrétnímu rozvíjí žena intuitivní formu své inteligence: Rozpoznává, které vztahy navodit, která vlákna spojit, zatímco muž tíhne spíše k abstrakci, důsledkům a logice.

Vypěstovanou schopností představitivosti dokáže žena předjímat situace a rozvíjet pravé poklady nápadů jak v citové, tak v umělecké oblasti. Je proto daleko spíše v sociálních sférách přiřazených hospodářské oblasti. Dokáže vytvářet klima a lidskou atmosféru. Normálně je její rozum filozoficky silnější

než u muže, protože láska tíhne k tomu, stále hlouběji odhalovat smysl – to je privilegium. Když na to nedbá, nejenže brání, aby sama našla své štěstí, ale odnímá je i svému muži, aby jej vyhnala do světa výkonů a soutěže. Kdo musí mnoho pracovat, má to těžké i s uvolněním a žena jej musí přivést zpět na své srdce. Intelektuální vývoj ženy má své kořeny v srdci a je orientován na smysl: ona je to, kdo připravuje i dokončuje.

Je žena také strážkyní a zárukou »pravdy, která osvobozuje«?

P. Philippe: Ano, prostřednictvím Panny Marie. Jelikož je svým způsobem vyňata ze srdce člověka, má žena ze svého naturelu větší niternost než muž, je panenská. V této čistotě ji chrání láska. Aby v ní zůstala, potřebuje velkou žízeň po pravdě, připravenost zříct se »zdrání«, osvojit si určitý styl podle obrazu Matky Boží, která všechno uchovávala ve svém srdci (Lk 2,51).

Když žena nestřeží tuto niternost, tento prostor svobody významu a smyslu, nestojí na prvním místě v řádu lásky. To je její zvláštní důstojnost, být skrytá jako pramen a plodná jako dobře zavlažená země. Z této niternosti získává svůj rozlet a tvoří svou odvahu. Svou intuitivní inteligenci a geniálním darem představivosti propůjčuje čelo kleci logiky, do které se muž mnohem snáze uzavírá. Tak jako je svou biologickou výbavou matkou, tak svým nadáním k niternosti je schopná být intelektuálně a spirituálně plodná. Dá-li se skutečně vést Duchem svatým, stává se znamením naděje. V dobách těžké krize, jejíž rozsah a hloubka rapidně narůstá, je naděje důležitější než cokoliv jiného: *Neboť u Boha není nic nemožného* (Lk 1,34).

Rozmlouvala

Maryvonne Gassová
Výtah z rozhovoru pro
Familie Chrétienne
Překlad–lš-

»Pokud chcete umřít...«

V roce 1958 jsem ležela v nemocnici s těžkou jaterní chorobou a pět lékařů se shodovalo v názoru, že příští měsíce nepřežiji. Jeden to vyslovil nahlas: »Jedinou záchranou pro vás je potrat, ale ten vám v katolické nemocnici neprovedou.« Na moje rozhodné »ne« pokrčil rameny a řekl slova, na která nezapomenu: »Pokud chcete umřít...« V březnu 1959 se mělo dítě narodit a říkali mi, že nepřežiji leden.

Nikdy jsem své dítě neutratila, protože jsem je milovala od prvního okamžiku, ale nemyslete si, že je to lehké, v 31 letech čekat na smrt a zanechat po sobě mladého muže a tříleté dítě. My jsme neházeli slovy jako »komplexnost problematiky« a podobně, jak se to dnes dělá. Byli jsme prostě zoufalí a bezradní.

Můj muž byl kostelníkem a měl klíče od kostela. Trávil mnoho nocí sám v temnotě chrámu, zatímco já jsem sama na pokoji bojovala se svou smrtelnou úzkostí a držela jsem se růžence jako záchranné šňůry. **Jednu větu jsem opakovala znovu a znovu: »Hle, jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova.«**

Připoutali jsme se k Bohu a Panně Marii, Matce ustavičné pomoci. Odevzdala jsem se Panně Marii a chtěla jsem dosáhnout alespoň toho, aby dítě bylo životaschopné, i když jsme nevěděli, zda bude zdravé.

Četné dnešní možnosti vyšetření tehdy ještě nebyly. Když na to dnes vzpomínám, uvědomuji si, že jsem velkou psychickou zátěží a obtíží těch měsíců mohla vydržet jen díky Boží pomoci.

Neumřela jsem ani v lednu, ani v únoru, ba ani v březnu, i když jsem po těžkém komplikovaném porodu měla již v rukou křížek umírajících a na dvanáct hodin mě odložili vedle na přenosné lehátko, protože postel se prý už pro mě nevyplatila! Ale jen Bůh sám má poslechní slovo o životě a smrti, nikoliv lékaři nebo sestry.

Náš maličký žil jen tři dny a nemohla jsem pro něho udělat víc než v okamžicích, kdy ho nechali bez kyslíku, vzít jej

k sobě, abych mu svou blízkostí ulehčila jeho bolesti a umírání.

Bylo to nevýslovně těžké a já jsem myslela, že to nepřežiji. Již před dvěma lety jsem porodila dcenušku, která zemřela.

Ale já jsem to přežila, lékaři z toho byli bez sebe a mluvili o zázraku. Po deseti měsících pobytu v nemocnici a dvou operacích jsem zase vstala k normálnímu životu. Jen Bůh má spočítané všechny slzy v dalších letech, které jsem proplakala, a počet hodin, které jsem v noci proseděla u hrobu svých dětí. *»Už žádné děti!«* říkali lékaři, ale já jsem po několika letech s Boží pomocí porodila dvě zdravé děti.

Poslední slovo měl Bůh. Dnes o každých narozeninách i o výročí smrti, i pro ten vadný porod, zapalujeme svíčky, protože i toto dítě bylo po deset měsíců mým milovaným dítětem.

Chtěla bych všem ženám dodat tímto vyznáním odvahy: Důvěřujte v Boha a v pomoc Matky Boží. Žádný sociální konflikt nemůže být tak těžký jako rozhodnutí o životě a smrti, neboť zde má poslední slovo Bůh. Někdy to nebude lehké, někdy dokonce velmi, velmi těžké, ale vyplatí se to.

Dnes je mi přes 70 a věřím na znovushledání se svými dětmi na věčnosti. Doufám, že moje děti se za mě přimlouvají u Boha a jeho Matky. Není to myšlenka plná útěchy? Chtěla bych všem zoufalým matkám ještě jednou položit na srdce: Protrpěte těžká léta, neztrácejte nikdy důvěru v Boha. Ve stáří se žije mnohem lépe, když člověk nemá žádné dítě na svědomí.

Z dopisu čtenářky pro
Tagespost 16. 2. 1999
Překlad–lš-

Tragická dětská osamělost

21. května přinesl L'Osservatore Romano zprávu o dramatické události v jednoboloňském činžáku. Desetiletý chlapec visel hlavou dolů na balkonu a jeho bratr jej držel za kotníky. Oba křičeli. Křičela i sousedka, která scénu pozorovala. Policistům, kteří k případu přiběhli, desetiletý řekl: »Maminka tu nikdy není. Měl jsem strach a chtěl jsem umřít!«

»Dětské sebevraždy se množí a nejčastější příčinou je opuštěnost doprovázená úzkostí. Rodiče jsou strženi rytmem lidské společnosti, která nebere ohled na lidské potřeby a na rodinu. Rodičovská funkce se omezuje na kontrolování, nikoliv na vedení a životní doprovod. Netyká se to pouze chudých rodin, ale i lidí, kteří »dělaží kariéru«.

»V dospívání sebevražd ještě přibývá. I zde to souvisí s nepřítomností rodičů. Nejde pouze o nepřítomnost fyzickou, ale i o to, že rodiče přestali být pro své děti pevným bodem hodnot, naděje a chuti k životu. Děti nemají žádný charakter a schopnost překonávat těžkosti a oběti. Nevědí, že každá krásná věc je výsledkem vynaloženého úsilí, ale také lásky.«

Domenico Volpi, L'Osservatore Romano 21. 5. 2000

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA ČERVENEC 2000

Úmysl všeobecný:

ABY VĚŘÍCÍ RŮZNÝCH NÁBOŽENSTVÍ ROSTLI VE VZÁJEMNÉ ÚCTĚ A SPOLUPRACOVALI NA BUDOVÁNÍ SPRÁVEDLNOSTI A MÍRU VE SVĚTĚ.

Úmysl misijní:

ABY NEMOCNÍ A OPUŠTĚNÍ OBĚTOVALI SVÁ UTRPENÍ SPOLU S KRISTEM ZA OBRÁCENÍ SVĚTA.

Úmysl národní:

ABY VĚŘÍCÍ I NEVĚŘÍCÍ DOCENILI DUCHOVNÍ BOHATSTVÍ NÁRODA, VYTVOŘENÉ A ODKÁZANÉ VYNIKAJÍCÍMI POSTAVAMI HISTORIE.

Dopis nemocným – červenec 2000

Drazí nemocní,
jak Sv. otec, tak i naši biskupové nás neustále vybízejí, abychom odpouštěli a prosili o odpuštění. Právě v dnešní době je to nesmírně důležité. Protože tím, že svět odmítá Boha, jehož přirozeností je milovat a odpouštět, převládá v něm člověk, jehož přirozeností je nenávisť a zatvrzelost. Pro většinu lidí je velice těžké odpustit a ještě těžší prosit o odpuštění. Ale bez vzájemného smíření nikdy nebude na světě opravdový mír a pokoj.

Máme-li tedy napomáhat k záchraně světa, musíme začít u sebe. Kolik je denně zranění, která nás rozušňují, trápí, či dokonce pobuňují. A proč? Protože jsme stále ještě plní sebe, stále ještě chceme aspoň pro někoho něco znamenat, někam patřit, něco mít a vlastnit. Jenže právě za takovým přáním se velice často skrývá naše ctižádost, neshášenlivost, závist a žárlivost. Neradí si to připouštíme, proto raději dviňujeme ty druhé, že nám ubližují. Jak je tu třeba učit se všeho zbavovat a na ničem nelpět. Vždyť – příznějme si to – jaké maličkosti

a hlouposti načelají v srdci úplnou spoušť!

Znamená to tedy, že už máme ve všem rezignovat a všeho se vzdát? Nenazvala bych to vzdáním se, spíše odevzdáním. Elias Vella ve své knížce *Zakotvit svůj život v Bohu* radí všechno, i sebe, odevzdávat do Božích rukou. Jsme-li totiž plní sebe, jsme příliš velcí, těžcí, není možné nás pozvednout. Jakmile se ale odevzdáme Pánu, užasne, jak najednou budeme maličci, volní a svobodní. Pán nás naučí odpouštět a žehnat těm, kteří nám ublížili, tím, že je svěříme jeho lásce a milosrdenství. Stejně nás naučí prosit o odpuštění, a to tak, že prosíme, aby nám odpustil především on, že jsme ublížili a tím zranili jeho lásku. Vždyť všichni jsme Boží děti a on miluje každého. Není to snadné, a abychom to dokázali, k tomu potřebujeme hodně pokory a hodně lásky k pokornému Ježíši. Ale on naši dobrou vůli odmění svou pomocí.

Moc Vás zdravím.

Sestra Pavla

Město Mníšek pod Brdy si vás dovoluje pozvat na tradiční Skaleckou pouť

Sobota 15. července 2000 – barokní areál Skalka, 10.30 hod. – slavnostní mše sv. na Skalce sloužená J. Em. kardinálem Miloslavem Vlkem za účasti pěveckého souboru Václav s □ Čisté u Rakovníka. Ve 12.30 hod. – vernisáž výstavy obrazů Bedřišky Znojenské-Krejčové v □ kostelíku sv. Máří Magdalény.

Neděle 23. července 2000 – kostel sv. Václava, 18.30 hod. – Pražské kolegium s □ dirigentem Jaroslavem Vodňanským – koncert duchovní hudby.

MEDITACE K ÚMYSLŮM APOŠTOLÁTU MODLITBY

Sv. otec řekl při modlitbě Anděl Páně v lednu 1998: „Může rok 2000 být rozhodujícím momentem v budování míru? Je to přání všech lidí. Aby se to stalo skutečností, je nezbytné, aby se každý zasazoval o spravedlnost a úctu k lidským právům a o dodržování důsledků, jež z toho plynou.“

Proces globalizace světa nás nutí směřovat k rovnosti a solidaritě, aby nebyl vyloučen žádný jedinec nebo skupina lidí. Máme směřovat k té „rodině národů“, o níž jsem hovořil na Všeobecném shromáždění Spojených národů 5. října 1995. Pozitivním krokem v tomto směru je zajisté snaha týkající se dluhů nejchudších zemí. Avšak trvalé řešení vyžaduje úsilí, které zasahuje každého člověka. Nadto je třeba, aby v každé zemi byla podporována kultura zákonnosti, dobrá administrativa a boj proti korupci.

Velké jubileum, ke kterému směřujeme, je pro věřící mocnou výzvou k duchu sdílení a jednoduchému stylu života, který je podmínkou pro spravedlivější rozdělení darů stvoření.

Bratři a sestry! Naše lidstvo, nasměrované k roku 2000, má pozorovat dobrou Matku. Matku Boží, která chtěla sdílet podmínky lidského života, aby ukázala cestu ke spravedlnosti. Dnes, na začátku nového roku, Maria ukazuje Ježíše všem a opakuje: Hle, cesta k pokoji! Učiňte, co vám řekne! Ať každý pracuje pro spravedlnost, a mír se nám zrodí. Ó Maria, Matko Boží, Zrcadlo spravedlnosti a Královno míru, pros za nás!"

* * *

Papež Jan Pavel II. píše ke Světovému dni míru 1999: „Náboženství vyjadřuje nejhlubší touhy člověka, určuje jeho pohled na svět, vede jeho vztah ke druhým: ve své podstatě poskytuje odpověď na opravdový význam bytí, jak osobního, tak i společenského. Náboženská svoboda proto představuje samo jádro lidských práv...“

Všeobecná deklarace lidských práv uznává, že právo na náboženskou svobodu zahrnuje právo projevat svou víru, ať jako jednotlivec, či spolu s jinými osobami, ať na veřejnosti, či v soukromí. Přesto dodnes existují místa, v nichž právo shromažďovat se z náboženských důvodů není uznáno nebo je omezeno pouze na věřící jednoho náboženství. Toto závažné porušení jednoho ze základních lidských práv působí věřícím nesmírné utrpení. Když stát udělí zvláštní status jednomu náboženství, nemůže tak učinit na úkor ostatních náboženství. Je známo, že v některých národech jsou jednotlivé osoby a celé skupiny neustále diskriminovány a vytlačovány na okraj společnosti kvůli svému náboženskému přesvědčení.

Zamřknout nelze ani další problém, který je s náboženskou svobodou spjat nepřímou. Někdy mezi společnostmi nebo národy s rozdílnými náboženskými přesvědčeními či kulturami dozraje vystupňované napětí, jež z důvodů silných vášní nakonec přeroste v násilné konflikty. Použití násilí jménem vlastního náboženského přesvědčení je deformací samotného učení velkých náboženství. Jak již tolikrát opakovali čelní představitelé různých náboženství, i já potvrzuji, že použití násilí nemůže nikdy být podloženo náboženským odůvodněním a nemůže ani napomoci růstu autentického náboženského citění...

Nové tisíciletí je za dveřmi a jeho příchod vzbudil v mnohých srdcích naději na spravedlivější a solidárnější svět. Tato touha může, ba dokonce musí být realizována!"

Poutní slavnost Panny Marie Karmelské v Bystrém u Poličky se koná v □ neděli 16. července 2000. Mše svatá v 7.00 hod., v □ 9.00 hod. a v 11.00 hod.

Poezie jako duchovní četba

Duchovní četba se považuje za součást osobního náboženského života podobně jako modlitba a skutky milosrdenství. Často se nám doporučuje například při zpovědi nebo na exerciciích. Zpravidla se tímto pojmem myslí – kromě Písma svatého, které ovšem můžeme slyšet a vnímat na každé mši svaté – duchovní úvahy a rozjímání, katechismus nebo životy svatých. To ale nemusí být všechno.

Kdysi se stalo, že jeden bohoslovec v semináři si zapsal do seznamu své duchovní četby román Bruce Marshalla „Plná slávy“ a jeho představený mu to vytkl. Ne že by proti tomuto románu něco měl, ale zřejmě byl zvyklý striktně rozlišovat duchovní četbu na jedné straně a beletrii (romány, povídky, básně) na straně druhé. A přitom můžeme mnohokrát udělat zkušenost, že dobrý román či báseň splní onu inspirativní úlohu stejně dobře, nebo i lépe než klasická duchovní četba: jako příklad jistě postačí Werflova „Píseň o Bernadettě“ a Renčova „Popelka nazaretská“.

Otevíráme právě výbor z anglické spirituální poezie nazvaný „Děmant a slza“, který v loňském roce vydalo Kamelitské nakladatelství v Kostelním Vydří, a vidíme, že také tyto verše nám mohou dobře posloužit jako duchovní četba. Pocházejí z období od 15. do 20. století a ve svých nadpisech mají kromě anonymů a méně známých autorů také taková jména jako W. Shakespeare, G. K. Chesterton a T. S. Eliot. Jsou tu zastoupeni jak anglikáni (W. Raleigh, J. Donne), tak katoličtí konvertité (kardinál J. H. Newman, jezuita G. M. Hopkins) a rovněž významné básničky (E. Brontëová, Ch. G. Rossettiová). Tyto historické a konfesní rozdíly ovšem při četbě nepozorujeme: všem tvůrcům představeným v této knížce je společně hluboké mystické vidění, úžas před Boží velikostí a upřímná víra.

A ještě něco společného mají básně v tomto výboru: přeložil je Josef Hrdlička, a to ještě v době, než se stal světícím biskupem olomouckým. Jak svědčí předmluva P. Františka Lízny, J. Hrdlička se věno-

val překladům poezie už jako gymnazista a dá se říci, že tento jeho zájem byl pak organickou součástí jeho kněžské služby. Poezie rozhodně nemusí v kněžském životě překážet; všimněme si, že jméno J. Hrdličky se nachází u mnoha písní v Kancionálu i v jiných zpěvnících. Knížka „Děmant a slza“ ukazuje, že J. Hrdlička si k překladům rád vybírá takové básně, které ilustrují tajemství naší víry vtipně a lapidárně jako aforismy – viz zde například Chestertonovy verše nebo epigramy R. Crashawa. V jiných případech mohl být jeho výběr ovlivněn příbuzností s díly českých básníků: tak třeba poema T. S. Eliota „Skála“ – prorocká vize moderní odlidštěné a obožštěné civilizace – nápadne souzní s vrcholnou básní Jana Zahradníčka „Znamení moci“...

Není tedy ničím divným ani nepatřičným, když se mezi duchovní četbu zahrnuje také poezie, když si někdo vybere k rozjímání třeba verše, o kterých jsme tu mluvili. Umění je dar Ducha svatého, a pokud pro ně máme aspoň trochu smyslu a vnímavosti, může nás velmi obohatit.

Karel Komárek

Liturgická čtení

Neděle 9. 7. – 14. neděle v mezidobí

1. čt.: Ez 2,2-5
Ž 123 (122), 1-2a. 2bod. 3-4 Odp.: 2cd
2. čt.: 2 Kor 12, 7-10
Ev.: Mk 6, 1-6

Pondělí 10. 7. – ferie

1. čt.: Oz 2, 16b. 17b-18. 21-22
Ž 145 (144), 2-3. 4-5. 6-7. 8-9 Odp.: 8a
Ev.: Mt 9, 18-26

Úterý 11. 7. – svátek sv. Benedikta

1. čt.: Př 2, 1-9
Ž 34 (33), 2-3. 4+6. 9+12. 14-15 Odp.: 2a
Ev.: Mt 19, 27-29

Středa 12. 7. – ferie

1. čt.: Oz 10, 1-3. 7-8. 12
Ž 105 (104), 2-3. 4-5. 6-7 Odp.: 4b
Ev.: Mt 10, 1-7

Čtvrtek 13. 7. – nez. pam. sv. Jindřicha

1. čt.: Oz 11, 1-4. 8c-9
Ž 80 (79), 2ac+3b. 15-16 Odp.: 4b
Ev.: Mt 10, 7-15

Pátek 14. 7. – nez. pam. bl. Hroznaty nebo sv. Kamila de Lellis (v plzeňské diecézi: svátek bl. Hroznaty)

1. čt.: Oz 14, 2-10
Ž 51 (50), 3-4. 8-9. 12-13. 14+17 Odp.: srov. 17b
Ev.: Mt 10, 16-23

Subota 15. 7. – památka sv. Bonaventury

1. čt.: Iz 6, 1-8
Ž 93 (92), 1ab. 1c-2. 5 Odp.: 1a
Ev.: Mt 10, 24-33

Breviář pro laiky

Uvedení NE PO ÚT ST ČT PÁ SO
do první modlitby dne: 9.7. 10.7. 11.7. 12.7. 13.7. 14.7. 15.7.

Antifona	919	934	1754	964	980	996	1734
Žalm	784	783	783	784	784	784	783

Ranní chvály:

Hymnus	920	935	1426	964	981	997	1734
Antifony	920	935	1756	965	981	998	1014
Žalmy	921	936	813	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	923	938	1756	969	985	1001	1735
Antifona k Zach. kantiku	703	939	1427	969	985	1429	1735
Prosby	924	939	1757	969	985	1002	1724
Záv. modlitba	703	939	1427	970	1428	1429	1430

Modlitba během dne:

Hymnus	925	940	792	970	986	1003	1018
Antifony	925	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	1759	973	989	1006	1021
Záv. modlitba	703	943	1427	973	990	1006	1022

Nešpory:

SO

Hymnus	915	929	944	1426	975	991	1008	1024
Antifony	916	929	945	1761	976	992	1009	1025
Žalmy	916	930	945	1761	976	992	1009	1025
Kr. čtení a zpěv	918	933	947	1763	979	995	1011	1027
Ant. ke kant. P. M.	703	704	948	1427	979	995	1429	704
Prosby	918	933	948	1764	979	995	1011	1028
Záv. modlitba	703	703	948	1427	980	1428	1429	704
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

MCM s. r. o. nabízí z Karmelitánského nakladatelství...

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

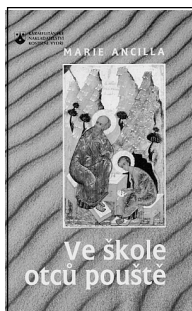
Marie Ancilla OP:

VE ŠKOLE OTCŮ POUŠTĚ

Člověk ustavičně hledá Boha. Každá touha po štěstí je ve své podstatě touhou po Bohu. Věřící není z tohoto hledání vyňat pod záminkou, že už Boha našel. Bůh je totiž nepostižitelný. Každé objevení Boha otevírá novou fázi jeho hledání. V tomto hledání byli pověstní první mniši žijící ve 3. a 4. století, kteří se nazývají „otcové pouště“.

Autorka knihy nabízí prostý a přístupný úvod do školy otců pouště. Pozorného čtenáře jistě u těchto mužů udiví znalost lidského srdce, která je hodna nejlepších současných psychologických bádní.

Brož., zúž. A5, 192 stran, 189 Kč

Phil Bosmans:

NEZAPOMEŇ NA RADOST

Díky této knížce může každý čtenář najít ve svém životě radost, odvahu k životu a opravdové štěstí.

Váz., zúž. B5, 112 stran, 109 Kč

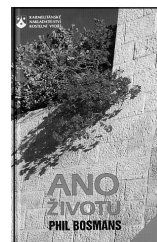

Phil Bosmans:

ANO ŽIVOTU

Dnes je mezi námi hodně lidí, kteří jsou sice bohatí, ale nemají z ničeho radost a nedovedou se těšit z prostých darů života. Naše krize je krizí duchovní. Duchovní a morální zátěž je pro nás slabé lidi příliš těžká. V této krizi nezbývá nic jiného než znovu objevit obrovskou, ale zcela zapomenutou praenergií – lásku. Pro autora této knížky znamená láska nádhernou životodárnou sílu, zviditelněnou a dokonale rozvinutou Ježíšem z Nazareta. A to je základní kámen, na kterém je text knihy postaven.

Váz., zúž. B5, 72 stran, 75 Kč

Phil Bosmans:

KVĚTY ŠTĚSTÍ ZASAŘ SÁM

Knihla odhaluje skutečnost, na kterou často zapomínáme: jen my sami jsme odpovědní za to, jak žijeme, jak se chováme k ostatním lidem a jaké prostředí si vytváříme v rodině, v zaměstnání, ve městech a na celé zemi.

Váz., zúž. B5, 64 stran, 79 Kč

**Placeno převodem
706 035**

Novinové vřplateně

Oděsilatel:

SVĚTLIO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Cernochova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcidiecézního úřadu Olomouckého c. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mraví. Neznamená to však, že úřední schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.lnecnet.cz; http://www.ova.lnecnet.cz/svetlo). Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno oblasťou správou pošty v Ostravě c. j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDEMŮVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TISKENÍ. Administrace pro Slovenskou republiku: ROBEŇ, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávane novinových zásilek povolene SF, s. p. ZSRF Bratislava, c. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjevních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracime.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1